

DE MILITAIRE SPECTATOR

waarin opgenomen de Officiële Mededelingen
van het MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Redactie: W. DEN TOOM, Kolonel-Waarnemer
B. KONING, Kolonel van de Generale Staf
E. J. C. VAN HOOTEGEM, Kolonel van de Generale Staf
J. G. J. VAN DER HULST, Majoor der Artillerie

Abonnement f3 per kwartaal. Buitenland f15 per jaar. Losse ex. f1.25. NADRUUK VERBODEN
MOORMAN'S PERIODIEKE PERS N.V., Zwarteweg 1, Den Haag. Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

123ste Jaargang

Nr 4

April 1954

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Landmacht- en Luchtmachtorders	140
Mededelingen van de Chef van de Generale Staf	140

Redactioneel gedeelte

Voorlopig verslag van de Eerste Kamer der Staten-Generaal over de begrotingen van de Ministeries van Oorlog en Marine voor het dienstjaar 1954	141
Memorie van Antwoord	144
Nieuwe uitgaven	147
De top-organisaties van de Koninklijke Landmacht	149
Verbindings-inlichtingendienst, door Kapitein K. F. M. van Rheenen, leraar H.K.S.	150
Ook onze infanterie heeft vlammenwerpers nodig, door H. E. Gramberg, Eerste-Luitenant der Infanterie	153
De tactiek van het internationale overleg, door T. de Ruig, Majoor van de Verbindingsdienst	156
Crisis in Moed (II), bewerkt door O. A. L. Korinth, Majoor der Infanterie	163
De schietsport in het leger, door J. de Vries, Adjudant-Onderofficier der Infanterie	172
Chronologie van de tweede wereldoorlog	174
Uit de buitenlandse vakpers	178

MILITAIRE SPECTATOR, 123e Jaargang, Nr 4, blz. 139—185, Den Haag, April 1954

DE MILITAIRE SPECTATOR

waarin opgenomen de Officiële Mededelingen
van het MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Redactie: W. DEN TOOM, Kolonel-Waarnemer
B. KONING, Kolonel van de Generale Staf
E. J. C. VAN HOOTEGEM, Kolonel van de Generale Staf
J. G. J. VAN DER HULST, Majoor der Artillerie

Abonnement f3 per kwartaal. Buitenland f15 per jaar. Losse ex. f1.25. NADRUUK VERBODEN
MOORMAN'S PERIODIEKE PERS N.V., Zwarteweg 1, Den Haag. Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

123ste Jaargang

Nr 4

April 1954

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Landmacht- en Luchtmachtorders	140
Mededelingen van de Chef van de Generale Staf	140

Redactioneel gedeelte

Voorlopig verslag van de Eerste Kamer der Staten-Generaal over de begrotingen van de Ministeries van Oorlog en Marine voor het dienstjaar 1954	141
Memorie van Antwoord	144
Nieuwe uitgaven	147
De top-organisaties van de Koninklijke Landmacht	149
Verbindings-inlichtingendienst, door Kapitein K. F. M. van Rheenen, leraar H.K.S.	150
Ook onze infanterie heeft vlammenwerpers nodig, door H. E. Gramberg, Eerste-Luitenant der Infanterie	153
De tactiek van het internationale overleg, door T. de Ruig, Majoor van de Verbindingsdienst	156
Crisis in Moed (II), bewerkt door O. A. L. Korinth, Majoor der Infanterie	163
De schietsport in het leger, door J. de Vries, Adjudant-Onderofficier der Infanterie	172
Chronologie van de tweede wereldoorlog	174
Uit de buitenlandse vakpers	178

MILITAIRE SPECTATOR, 123e Jaargang, Nr 4, blz. 139—185, Den Haag, April 1954

Officiële Mededelingen van het MINISTERIE VAN OORLOG

UIT DE LANDMACHT- EN LUCHT- MAGHTORDERS

Nr 54022 — Traditiecommissie.

1. De Traditiecommissie staat rechtstreeks onder de bevelen van de Minister van Oorlog.

2. De Traditiecommissie adviseert de Minister van Oorlog en de onder deze ressorterende militaire autoriteiten betreffende de maatregelen, welke genomen kunnen worden om het voortbestaan van de bestaande tradities van de Koninklijke Landmacht en de Koninklijke Luchtmacht te verzekeren en het toevoegen van nieuw ontstane tradities te bevorderen.

3. De Traditiecommissie is bevoegd briefwisseling te voeren met alle autoriteiten der Koninklijke Landmacht en der Koninklijke Luchtmacht betreffende aangelegenheden, de uitvoering harer instructie betreffende.

4. De Traditiecommissie is belast met het toezicht op de vervaardiging van vaandels en standaarden (met inbegrip van de daarop aan te brengen opschriften en van de daaraan te bevestigen cravattes) en van vlaggen van de Koninklijke Landmacht en van de Koninklijke Luchtmacht.

Desbetreffende tekeningen van nieuwe projecten moeten vóór de uitvoering worden voorzien van de handtekening en de datum van fiat van de voorzitter.

Nr 54023 — Uniformcommissie.

1. De Commissie staat als zodanig on-

der de bevelen van de Minister van Oorlog.

2 De Commissie behandelt de aangelegenheden betreffende de uniformen en tenuen der Koninklijke Landmacht en der Koninklijke Luchtmacht en houdt zich in het bijzonder bezig met het in ontwerp samenstellen van nieuwe boekwerken „Beschrijving van de uniformen en tenuen van de Koninklijke Landmacht” en „Beschrijving van de uniformen en tenuen van de Koninklijke Luchtmacht”.

Zij dient haar voorstellen in door tussenkomst van de Chef van de Generale Staf of (en) de Chef van de Luchtmachtstaf, al naar gelang deze betrekking hebben op de Koninklijke Landmacht of op de Koninklijke Luchtmacht of op beide.

3. De Commissie treedt tevens op als adviserend orgaan en is uit dien hoofde bevoegd de Minister van Oorlog ook ongevraagd alle adviezen en voorstellen te doen toekomen, welke zij voor de vervulling van haar taak nodig acht.

4. Besprekingen in de Uniformcommissie over uniformen voor vrouwelijke militairen worden bijgewoond door de Inspecteur Milva of een door deze aan te wijzen vertegenwoordigster, die in zodanig geval optreedt als lid van de Uniformcommissie.

5. De Commissie kan zich binnenslands naar de plaatsen begeven, waar zij voor de uitoefening van haar taak tijdelijk moet vertoeven.

MEDEDELINGEN VAN DE CHEF VAN DE GENERALE STAF

VERSCHEENEN VOORSCHRIFTEN

1689. *Universeelmeter TS-297-U.*

1706. *Identiteiten (Confidentieel).*

1800. *Voorlopig Voorschrift Veldartillerie-Inlichtingendienst.*

2026. *Voorlopige Richtlijnen voor het gebruik van NL.-caissons.*

2320. *Schootstafels voor de Terugstootloze Vuurmond van 57 mm M18.*

2505. *1e Opgave van wijzigingen en aanvullingen op de Catalogus Legerformulieren nr 2505, Uitgave 1953.*

7060. *Logaritmische, Trigonometrische en Wiskundige tafels ten dienste van de Koninklijke Landmacht.*

Kaarthoekmeter, tevens plaatsaanwijzer

SCHRIFTELIJKE CURSUSSEN

A. *Algemene cursussen van de Inspecteur-Generaal Koninklijke Landmacht — Afdeling Opleidingen.*

27. „Preventief onderhoud”.

45. „Beoordeling toestand en Gevechtsbevelen II”.

B. *Cursussen van de Inspecteur der Infanterie.*

10-3. „Mortier van 81 mm”.

10-4. „Kanon 75 tlv”.

10-5. „Mitr. Browning 30 M1917A1”.

E. *Cursussen van de Commandant Luchtdoelartillerie.*

40-9A. „Tactische vuurleiding lt lua”.
40-9B. „Tactische vuurleiding zw lua”.
40-23. „Luchtverdediging”.
G. *Cursussen van de Inspecteur Verbindingsdienst.*
20-8. „Bevoorrading, reparatie en onderhoud van verbindingsmaterieel”.

I. *Cursussen van de Inspecteur Verkeerswezen.*

30-16. „Colonnerijden”.
L. *Cursussen van de Inspecteur GDKL.*

40-18A. „Geneeskundige aspecten van de atoomoorlog”.

Einde van de Officiële mededelingen van het Ministerie van Oorlog.

Voorlopig Verslag

van de Eerste Kamer der Staten-Generaal over de begrotingen van de Ministeries van Oorlog en Marine voor het dienstjaar 1954

Aangezien de plaatsruimte niet toelaat het bovenbedoelde Voorlopig Verslag in zijn geheel in De Militaire Spectator op te nemen, volgt hieronder een aantal aanhalingen van de belangrijkste door de leden gemaakte opmerkingen. Voor lezers, die prijs stellen op kennisneming van het volledige Voorlopige Verslag (hetgeen ten eerste wordt aanbevolen) zij opgemerkt, dat dit stuk verkrijgbaar is bij de Staatsdrukkerij en Uitgeversbedrijf, Flawelen Burgwal 18, Den Haag, à f 0,45.

Optreden van de krijgsmacht.

„Zeer vele leden sloten zich aan bij de hulde, gebracht aan alle delen van de krijgsmacht, die zo spoedig, energiek en doeltreffend hulp hadden geboden bij de stormvloed in 1953.”

Beleid van Minister en Staatssecretarissen.

„Verscheidene leden betuigden hun instemming met het beleid van de Minister en de beide Staatssecretarissen. In luttele jaren tijds zijn, aldus deze leden, bij de opbouw van leger, vloot en luchtmacht belangrijke uitkomsten bereikt. Grote waardering hadden zij ook voor het aandeel daarin van de met de hoogste leiding belaste opperofficieren.”

Vijf-divisiënplan.

a. Noodzaak.

„Enige leden stelden voorop, dat het al beheersende vraagstuk bij deze begrotingen thans betreft 's Ministers verdere plannen en inzonderheid het „vijf-divisiënplan”. Zij waren van mening, dat de discussies naar aanleiding van dit plan niet steeds verhelderend hebben gewerkt. Toch is, aldus deze leden, de quaestie, hier aan de orde, betrekkelijk eenvoudig, mits men de in casu beslissende factoren duidelijk in het oog vat.

Vooreerst is er, zo vervolgden zij, de volstreekte noodzaak van een zo sterk mogelijk maken van de defensieve kracht van het Westen. Alle bij de N.A.V.O. aangesloten landen zijn verplicht, in dit opzicht het uiterste te presteren. Wie zich realiseert, dat de land- en de luchtmacht van de U.S.S.R. c.s. onvergelyk sterker zijn dan die van het Westen, zodat zij een dodelijke bedreiging vormen; wie denkt aan de korte afstanden tussen ons land en de voorposten van die krijgsmacht; wie let op Nederlands ongemeen kwetsbare geographische positie, moet er van overtuigd zijn, dat onze weerbaarheid zoveel mogelijk moet worden verhoogd. De zorg voor de veiligheid dient in zekere zin een sterke prioriteit te hebben. Bij een overweging van de plannen der Regering moet men zich daarvan bewust zijn. Een verdere versterking van onze landmacht verdient in beginsel toejuicing. De hier aan het woord zijnde leden waren dan ook bereid, aan het vijf-divisiënplan hun steun te geven, mits dit plan uitvoerbaar en doelmatig zou blijken te zijn.”

b. Uitvoerbaarheid.

„Thans komende tot de vraag, of het vijf-divisiënplan uitvoerbaar is, stelden deze leden voorop, dat bedoeld plan op zichzelf logisch en economisch verantwoord is. De opleiding echter van een divisie brengt grote kosten mede en legt gedurende vele maanden beslag op duizenden jonge mannen. Zouden deze volledig opgeleide troepen na betrekkelijk korte tijd uit de operationele eenheden moeten verdwijnen, dan zou dit niet effectief zijn, ook al moet worden toegegeven, dat oudere lichten vrij snel aan gevechtswaarde verliezen. Het vijf-divisiënplan houdt allereerst in, dat de opgeleide eenheden langer en op effectievere wijze ter beschikking blijven.”

c. *Materieel.*

„Hierbij komt nog een andere vraag, waarop het bescheid van directe beslissende betekenis is. Het ware onverantwoordelijk, nieuwe divisies te vormen, wanneer daarvoor niet intijds de volledige, moderne bewapening en de verdere uitrusting beschikbaar komen. Op dit stuk wensten de leden, hier aan het woord, de grootst mogelijke zekerheid te hebben, voordat zij hun steun aan 's Ministers plannen zouden kunnen geven. Zij achtten het in volstreekte strijd met hun verantwoordelijkheid, er aan mede te werken, dat Nederland divisies zou vormen, die zouden blijken slecht bewapend en onvoldoende uitgerust te zijn, wanneer de nood aan de man komt, bovenal omdat elk tekort aan uitrusting en bewapening met bloed moet worden betaald. De hier aan het woord zijnde leden zouden het daarom ten zeerste op prijs stellen, indien de Minister in zijn Memorie van Antwoord inzonderheid op dit stuk zodanige ondubbelzinnige en afdoende verklaringen kon geven, dat hier in redelijkheid geen twijfel meer mogelijk is. Mocht dit niet het geval blijken te zijn, dan zou het die leden moeilijk vallen, ook verder hun vertrouwen nog in dezelfde mate aan de bewindsman te schenken, als zij tot nog toe hebben gedaan.”

d. *Doelmatigheid.*

„Wat de doelmatigheid van het plan betreft, zouden zij gaarne vernemen, hoe de nieuwe divisies zullen worden opgenomen in legerkorpsverband. Is het de bedoeling, dat die divisies niet geïntegreerde ondersteuningseenheden krijgen en met die eenheden in legerkorpsverband worden geoefend? Is zulks mogelijk in dier voege, dat het bestaande legerkorps met nieuwe divisies wordt aangevuld? Dit zouden de hier aan het woord zijnde leden vooralsnog niet de gelukkigste oplossing achten. Zij zouden er de voorkeur aan geven — zo dit althans mogelijk zou blijken — de vierde en vijfde divisie te bestemmen voor een nieuw, zelfstandig legerkorps. Zij duchtten evenwel, dat dit uit een oogpunt van materieelvoorziening en wegens het tekort aan officieren moeilijk uitvoerbaar zou wezen.”

Wapenschouw te Amsterdam.

„Verscheidene leden achtten het van belang, dat aan het Nederlandse volk duidelijk wordt gemaakt, dat de gelden, voor de defensie bestemd, inderdaad goed en effectief worden besteed. Daarom juichten zij het toe, dat in het vorige jaar een grote wapenschouw te Amster-

dam is gehouden, dat de drie delen der krijgsmacht aan belangrijke militaire oefeningen in internationaal kader hebben deel genomen, en dat er een aantal nieuwe schepen der Koninklijke Marine, waaronder zich de beide kruisers bevinden, in dienst zijn gesteld. Nu kan men zich bij de beoordeling van een en ander op tweeërlei standpunt stellen: men kan óf scherpe critiek oefenen op wat bij al die gelegenheden bleek te ontbreken óf men kan met lof gewagen van de grote vooruitgang, welke er, vergeleken bij de toestand van een jaar geleden, valt te constateren.

Ongetwijfeld nu is er, aldus de hier aan het woord zijnde leden, reden tot tevredenheid.”

Wat er nog ontbreekt.

„Niettemin erkennen zij,¹⁾ dat er nog veel ontbreekt, en waren zij er zich van bewust, dat een krijgsmacht in het uur der beproeving meer op haar zwakheden dan op haar sterke delen zal worden beoordeeld.

Deze leden vroegen, wat het leger betreft, allereerst aandacht voor het leger te velde, bestemd om op te treden in het kader der N.A.V.O. Nederland beschikt thans, aldus die leden, over één parate en twee snel mobilisabele, d.w.z. paraat te maken, divisie(s). Ze vormen een legerkorps compleet met legerkorpsstroepen. Alles paraat of binnen enkele dagen paraat te maken? De leden, hier aan het woord, waren tot hun leedwezen geneigd, deze vraag ontkennend te beantwoorden. Huns inziens toch ontbreekt er nog heel wat aan, en juist op dat ontbrekende wordt vaak het volle licht geworpen. Daartegen bestaat geen bezwaar. Integendeel! Het besef van wat mankeert kan helpen om tot de nodige aanvulling te geraken. Men vergeet echter dikwijls — inzonderheid in het leger — na te gaan, waarin het ontbreken zijn oorzaak vindt. Naar verluidt, is er onvoldoende luchtdoelartillerie, zijn er onvoldoende vliegtuigen, zijn er onvoldoende tanks enz. Men bedenke hierbij evenwel, dat het zware materieel hier te lande niet kan worden gemaakt, en dat wij het uit de Verenigde Staten moeten krijgen. Daarbij komt, dat de legerleiding meermalen voor grote moeilijkheden is komen te staan, doordat toegezegde leveringen van zodanig materieel niet op de afgesproken tijd aankwam. Hij, die dit weet, maakt de legerleiding hiervan geen verwijt. Toch meenden ook de hier aan het woord zijnde leden de vraag te moeten

¹⁾ Verscheidene leden.

stellen, of zij er op kunnen rekenen, dat ons legerkorps einde 1954 inderdaad geheel compleet en dus paraat of binnen enkele dagen paraat te maken zal zijn. Het viel hun moeilijk te begrijpen, waarom de Verenigde Staten ons het door SHAPE nodig geachte zware materieel zouden onthouden zonder welk materieel ons legerkorps aan afweerkracht verliest."

Vooruitgang waarneembaar.

„Het stemde hun tot voldoening, dat er een belangrijke vooruitgang waarneembaar is in de beveiliging van West-Europa. Zoals Generaal Grünther het uitdrukte, is er thans een schild gevormd om de eerste slag op te vangen. Ons land heeft daartoe zijn bijdrage geleverd, en het is verheugend te mogen vernemen, dat de genoemde opperofficier zich bij zijn bezoek aan Nederland in gunstige zin over de Nederlandse strijdkrachten heeft uitgelaten.

De Nederlandse prestatie bij de oefening „Grand Repulse" verdient huns inziens alle lof."

Samenhang tussen territoriale verdediging en operationele strijdkrachten.

„Vele leden brachten de huns inziens in de andere Kamer te scherp gemaakte tegenstelling tussen de belangen van de frontale (operationele) en die van de inwendige (territoriale) verdediging ter sprake. Naar hun gevoelen moet aan beide grote aandacht worden geschonken.

Indien het geallieerde oppercommando niet beschikt over een voldoende groot aantal divisies, teneinde als schild voor een verdere verdediging van West-Europa te fungeren, zal een invasie over land van het Oosten uit niet zo lang kunnen worden tegengehouden, totdat mobilisatie en aanvoer van andere strijdkrachten in genoegzame mate zullen kunnen geschieden. Zonder voldoende frontale beveiliging zullen de strijdkrachten der N.A.V.O. derhalve niet voldoende en effectief haar defensieve taak kunnen vervullen. Ook echter de zo gewichtige preventieve taak, bestaande in voorkoming van het uitbreken van een derde wereldoorlog, loopt het gevaar bij gebrek aan voldoende strijdkrachten in de N.A.V.O. niet tot haar recht te komen. Tezamen met de aanwezigheid van de allernodigste wapenen (waterstof- en atoomsplittingsbom) en het zeer aanzienlijke oorlogspotentieel der verbonden mogendheden zou immers het beschikbaar zijn van een krachtige frontale troepenmacht, bestemd om de eerste klappen op te vangen, voor de agressor een te groot risico

betekenen om een wereldconflict uit te lokken.

Aan de andere kant is het evenzeer waar, dat een strategische overval uit de lucht op strategisch hoogst belangrijke gebieden — waartoe Nederland ongetwijfeld moet worden gerekend — zelfs zonder het eigenlijke bezit van de suppressie in de lucht, vooral omdat daarmee gepaard kan gaan de proclamatie van de wereldrevolutie, geenszins tot de onmogelijkheden behoort. Het bezit van een goede territoriale verdediging hier te lande is dan ook van eminente betekenis; voor het overige niet alleen voor de verdediging van ons eigen grondgebied, doch ook voor die van geheel West-Europa.

Als de territoriale troepen bovendien de mobilisatie en concentratie van een deel onzer fronttroepen moeten dekken, meenden de hier aan het woord zijnde leden te kunnen stellen, dat er tussen beide krachtsinspanningen een zekere wisselwerking bestaat. Deze leidt tot de conclusie, dat in casu een gulden middenweg zal moeten worden begaan, t.w. het ene doen en het andere niet laten. Zulks geldt te meer, daar voor een groots opgezette territoriale verdediging — met name in geval van grote luchtlandingen enz. — evenzeer divisies met regimenten artillerie benodigd zijn ter beheersing van de situatie. Naar aanleiding hiervan brachten de leden, hier aan het woord, in herinnering, dat het 1ste legerkorps in Mei 1940 met zijn twee divisies — oorspronkelijk bestemd als reserve in handen van de Commandant van het Veldleger — alsmede de Lichte Divisie, geheel moest worden afgestaan voor de strijd in het hart des lands, en dat men zodoende voornamelijk door het ingrijpen van de beschikbare artillerie in staat was, de reeds bezette vliegvelden Ockenburg, Ypenburg en Valkenburg te heroveren.

Er bestaat dus, hoe men de zaak ook beziet, alle reden om het stellen van vijf divisies, reeds in de Defensienota van '51 wenselijk geacht, met kracht ter hand te nemen. De hier aan het woord zijnde leden stemden er gaarne mede in, dat de vervulling van die uitdrukkelijke wens van het opperbevel der N.A.V.O. thans opnieuw in de plannen wordt opgenomen. Bij de behandeling van de defensiebegrotingen voor 1953 hadden zij zich niet zonder critiek neergelegd bij de wijziging van het aanvankelijk bestaande plan van vijf zwakkere divisies in een van de drie sterkere divisies (met legerkorpstroepen), o.a. omdat zij in het algemeen geen voorstanders zijn van het herhaaldelijk wijzigen van bestaande

plannen. Indien thans geleidelijk en regelmatig zal worden voortgewerkt aan leger­vorming op basis van grote operationele eenheden, heeft zulks tevens het voor­deel, dat goed geoefende reserves, die zestien maanden in de parate divisie heb­ben gediend, langer dan twee jaren wor­den bestemd om het land te verdedigen in divisies, in veldlegerverband georga­niseerd. Gezien de hoge kosten van de eerste opleiding, moet een andere oplos­sing weinig renderend worden geacht.

Ofschoon de hier aan het woord zijnde leden uiteraard geen herhaling van de gebeurtenissen in de Meidagen van 1940 zouden wensen — toen nevens de reeds eerder genoemde eenheden ten minste nog acht bataljons van het Veldleger be­schikbaar moesten worden gesteld voor de beheersing van de situatie in het ach­terland — en zij volledig ontvankelijk waren voor de waarde en de noodzaak van een parate territoriale verdediging, moesten zij erkennen, dat in casu een te­veel in deze daarom onjuist is, omdat het hoofddoel der gehele bondgenootschap­pelijke Westeuropese defensie bestaat in

voorkoming van het uitbreken van de oorlog en een afschrikking van een mo­gelijke agressor.

De territoriale verdediging is hiervoor niet het geschikte middel. Hoe belangrijk zij ook is, heeft ze toch slechts secun­daire betekenis. Zij moet zó sterk zijn, dat zij, ingeval de vijand over de bezwa­ren en de risico's, aan een derde wereld­oorlog verbonden, heen stapt, de combi­natie van luchtlandingen en binnenlandse onlusten meester blijft, c.q. voorkomt, de mobilisatie dekt en de strategische aan­voerlijnen beschermt. Al blijven er wen­sen — met name wat de bewapening be­treft — een parate sterkte van 10.000 man en daar naast mobilisabele eenhe­den van ca 70.000 man blijven voor de uitoefening van die taak van wezenlijke betekenis. Blijkt een eventuele overval zeer grote afmetingen aan te nemen, dan kunnen alsnog grotere eenheden voor de verdediging van het achterland worden bestemd. Uiteraard blijft een parate ver­dediging van de vliegvelden een der be­langrijkste taken."

Memorie van Antwoord

Aan de Memorie van Antwoord van de Minister van Oorlog op het Voorlopig Verslag van de Eerste Kamer der Staten-Generaal over de begrotingen van de Mi­nisteries van Oorlog en Marine voor het dienstjaar 1954 is het volgende ontleend.

Strekking en consequenties van het defensiebeleid in het algemeen.

De ondergetekende stemt er volledig mede in, dat het onverantwoord zou zijn een nieuwe divisie te vormen, wanneer daarvoor niet bijtijds de uitrusting en de bewapening beschikbaar zouden komen.

Zoals bekend is wordt het grootste deel dezer bewapening als militaire hulp in het kader van de NAVO aan Neder­land geleverd door Canada en vooral door de Verenigde Staten van Amerika.

De ondergetekende heeft bij het op­stellen van de plannen zich er dan ook van overtuigd dat verwacht mag wor­den, dat deze hulp ook voor de verdere opbouw van het leger zal worden ver­strekt, terwijl daarnaast hetgeen door ons zelf zal moeten worden aangeschaft uit de beschikbare middelen zal kunnen worden bekostigd.

De onlangs plaats gehad hebbende be­sprekingen hebben er toe geleid, dat een

nader inzicht werd verkregen in de pro­gramma's voor materieelleveringen. ter­wijl algehele overeenstemming werd be­reikt omtrent de levering van materieel voor de in uitzicht genomen 5 divisies.

Door het departement van Defensie der Verenigde Staten van Amerika werd opnieuw bevestigd, dat het Nederlandse opbouwplan als een zeer substantiële en belangrijke bijdrage tot de Noord-Atlan­tische defensie wordt aanvaard en dat de Verenigde Staten de vergrote bij­drage accepteren als de basis voor Mu­tual Defense Aid-programmering.

De vijf Nederlandse divisies zullen worden samengevoegd in één legerkorps. Tegelijk met de opbouw van de divisies worden ook de daarbij behorende leger­korpstroepen tot stand gebracht. Het is niet de bedoeling een vierde en vijfde divisie in een nieuw zelfstandig leger­korps op te nemen ook al zijn daaraan ongetwijfeld voordelen verbonden. Uit een oogpunt van materieelvoorziening zou hiertegen weliswaar weinig bezwaar bestaan, omdat de omvang der leger­korpstroepen bij opnemen in een of twee legerkorpsen vrijwel geheel gelijk is, doch de organisatie van een tweede le­gerkorps, waarbij dan noodzakelijkerwij-

ze ook een legerorganisatie zal moeten worden opgebouwd, zou een zodanige verzwaring in de personeelssector met zich medebrengen, dat om die reden hiervan moest worden afgezien.

Bovendien hebben de ervaringen uit de laatste oorlog bewezen, dat een legerkorps bestaande uit 5 divisies zeer effectief kan optreden en dit heeft er toe geleid om, wederom in overleg met de bevelhebbers van de N.A.V.O. aan deze opbouw de voorkeur te geven.

De door verscheidene leden geuite tevredenheid over de grote vooruitgang, welke er, vergeleken bij de toestand van een jaar geleden, valt te constateren, stemt de ondergetekende tot voldoening. Nochtans erkent ook hij, dat er aan de uitrusting van het legerkorps nog het een en ander ontbreekt en dat juist op dat ontbrekende vaak het volle licht wordt geworpen.

Hiertegen bestaat ook naar het oordeel van ondergetekende geen overwegend bezwaar, mits anderzijds het licht wordt geworpen op hetgeen in de afgelopen jaren is bereikt. Dit laatste wordt veelal over het hoofd gezien. Met name mag niet uit het oog worden verloren, dat aan het einde van dit jaar een strijdmacht zal zijn gevormd, welke, zij het vooralsnog met tekortkomingen in haar uitrusting, reeds zeer effectief zal kunnen optreden.

Zowel buiten als in het leger wordt niet altijd gerealiseerd, dat het leger nog steeds in opbouw is en dat van de weg, die naar de voltooiing van deze opbouw leidt, eerst omstreeks de helft is afgelegd.

Men realiseert zich mede niet altijd, dat in het begin van 1951 praktisch niets aanwezig was, noch voor de operationele eenheden, noch voor de territoriale verdediging en dat in 1953 een volledige Nederlandse divisie met bijbehorende legerkorpstroepen aan geallieerde manoeuvres heeft deelgenomen en daarbij een goed figuur heeft geslagen. Dat daarbij een Britse pantserdivisie onder de bevelen van de commandant van het Nederlandse legerkorps werd gesteld, mag als een bewijs worden gezien, dat de Nederlandse opperofficieren — gelijk trouwens het gehele officierskorps — in het buitenland een goede naam hebben.

De Amerikaanse hulpverlening wordt telkenmale voor het Amerikaanse begrotingsjaar — hetwelk loopt van 1 Juli tot 30 Juni — vastgesteld.

Voor deze hulpverlening zijn bepalend:

1. de tot zgn. „N.A.T.O.-forces” verklaarde en voor M.D.A.-programmering

in aanmerking komende parate en mobilisabele strijdkrachten — dat zijn de aan N.A.V.O. toegewezen onderdelen, en die welke als directe ondersteuning van N.A.V.O.-troepen worden aangemerkt — per 31 December van hetzelfde jaar waarin het betreffende Fiscal Year (op 30 Juni) eindigt;

2. de voor opname in het Mutual Defense Assistance Program in aanmerking komende artikelen.

De mate van de daadwerkelijk te verlenen materiële hulp is uiteraard volledig afhankelijk van de door het Congres toegestane gelden.

De personele „vorming” van onderdelen van de Koninklijke Landmacht (opleiding, indeling) dient, gebaseerd op de Nederlandse wetten en voorschriften, volgens een strak schema plaats te vinden.

Voor een regelmatige opbouw van het leger zou de materiële voorziening zich aan dit schema dienen aan te passen; het materiële voorzieningsplan zou dan zeker een jaar op het „personele plan” dienen vooruit te lopen.

Gezien echter het feit, dat:

- de materieelvoorziening niet vooruitloopt op het legeropbouwplan.
- elk jaar opnieuw wordt vastgesteld, welke artikelen voor M.D.A.-programmering in aanmerking komen,
- sommige toegezegde goederen niet op tijd leverbaar zijn,
- de mate van hulpverlening telkenmale afhankelijk is van de beslissing van het Congres,

loopt de materiële voorziening soms bij de personele opbouw ten achter. Uiteraard komt het ook voor, dat materieel binnenkomt, waaraan op het moment van verstrekking nog geen behoefte bestaat.

Nederland had zich aanvankelijk bereid verklaard om einde 1954 vijf divisies gereed te hebben. Gezien de beschikbare mankracht was het echter slechts mogelijk een zeer beperkt aantal legerkorpstroepen te vormen, zodat slechts een legerkorps, bestaande uit drie divisies en een zeer beperkt aantal legerkorpstroepen kon worden gevormd, benevens twee divisies buiten legerkorpsverband. Het nader overleg met S.H.A.P.E. na de beraadslagingen te Lisbon heeft er toe geleid, de opbouw te wijzigen in dier voege, dat eind 1954 een volledig legerkorps van drie divisies met de volledige daarbij behorende legerkorpstroepen gereed zal zijn en dat het formeren van de vierde en de vijfde divisie met de daarbij behorende legerkorpstroepen tot na 1954 is uitgesteld.

Ter verduidelijking moge nogmaals een uiteenzetting volgen van de begrippen „divisie” en „legerkorps”.

De *divisie* is de kleinste eenheid der verbonden wapens, die tijdelijk en plaatselijk zelfstandig het gevecht kan voeren. De samenstelling van de divisie — in de loop der tijden herhaaldelijk gewijzigd op grond van de oorlogservaringen en de veranderingen in de techniek (nieuwe wapenen) en de tactiek — is in alle N.A.V.O.-landen vrijwel gelijk, namelijk (in hoofdtrekken)

- 3 regimenten infanterie
- 4 afdelingen veldartillerie
- 1 afdeling luchtdoelartillerie
- 1 bataljon tanks
- 1 verkenningseskadron
- 1 pionierbataljon.

Het *legerkorps* is de eenheid waarin enige divisies zijn samengevoegd. Het korps bestaat uit een aantal (veelal drie) divisies benevens de legerkorpsstroepen n.l. gevechtseenheden, waarmede de legerkorpscommandant zijn invloed op het gevecht uitoefent (in de eerste plaats afdelingen zware artillerie en tankbataljons) en zgn. logistieke eenheden, welke de aanvoer van munitie, levensmiddelen, benzine en materieel, de afvoer van gewonden, krijgsgevangenen en buit, benevens de herstelling van wapens, instrumenten en voertuigen verzorgen.

Het aantal en de soort legerkorpsstroepen is afhankelijk van de aan het korps toegedachte taak en van het terrein, waarin het korps het gevecht moet voeren, terwijl ook andere omstandigheden — bijv. optreden in eigen land of op vreemd gebied — hun invloed uitoefenen.

Het aantal en de soort legerkorpsstroepen voor het door ons te vormen legerkorps van vijf divisies is, rekening houdende met alle hiervoor genoemde factoren, na overleg met S.H.A.P.E. en de bevelhebber der landstrijdkrachten in centraal Europa, vastgesteld.

Uit het vorenstaande moge duidelijk zijn, dat het niet juist en derhalve verwarrend is te spreken van „zwakke” of „sterke” divisies en voorts dat noch door ondergetekende noch door S.H.A.P.E. het uiteindelijke doel van 5 divisies uit het oog is verloren.

De ondergetekende koestert de verwachting dat het eerste legerkorps, wel dra bestaande uit 3 divisies en de 7-Decemberdivisie — deze laatste nog onvoltooid — op zeer bevredigende wijze van materieel zal zijn voorzien, alvorens dit legerkorps in feite met een geheel nieu-

we divisie en de nodige verzorgings- en ondersteuningseenheden van de 7-Decemberdivisie zal worden versterkt.

De mankracht is daarvoor aanwezig. Dat er voorshands geen uitzicht is op voldoende kader moet de ondergetekende bestrijden, al baart de aanvulling met beroepskader voorlopig nog enige zorg.

Het van de hand wijzen van versterking op grond van eventueel nog voorkomende tekorten zou leiden tot het voor de defensie verloren gaan van geoefende, geëncadreerde en met Amerikaanse hulp zeer wel uit te rusten mankracht.

Dat aan materieel voor volgende divisies niet valt te denken, zolang er nog een tekort is in het legerkorps (van drie divisies) is niet juist, omdat de programmering van het materieel voor de vierde en vijfde divisie los staat van de aflevering van het materieel voor de reeds gevormde eenheden.

Evenals bij onze bondgenoten, ontvangen de volledige lichten, voor zover goedgekeurd, in Nederland een militaire opleiding en wordt er na deze opleiding van onze mannen in de dienstplichtige leeftijd verwacht, dat zij hun verworven militaire kwaliteiten in tact houden. Een dergelijke verwachting strekt zich uit tot talrijke anderen en andere organen in onze maatschappij, wien een taak wacht wanneer ons volk tot de totale inzet van zijn geestelijke en materiële krachten ter bescherming van de vrijheid wordt geroepen. Er is daarbij niet aan te denken, integendeel het moet worden bevorderd, dat allen zich duidelijk voor ogen stellen, op welke wijze zij aan een eventuele oproep van de overheid gevolg moeten geven. De ondergetekende zou dit niet willen omschrijven met militairisering van ons volk daar dit woord ongunstige gedachten opwekt. Integendeel, zij, die zich op een mogelijke taak ter handhaving van recht en vrijheid voorbereiden, onderscheiden zich gunstig van hen, die thans menen laatdunkend terzijde te kunnen blijven staan en zich wellicht in de ure des gevaars tot medewerking zullen melden, doch dan niets hebben geleerd en daarom onbruikbaar zullen zijn.

Aan een tegenwicht tegen de bereidheid om een militaire taak goed te vervullen is dan ook niet zo zeer behoefte. Wel aan een verdieping en aanvulling van deze bereidheid met een sterker begrip en waardering voor de hoge waarden, welke in ons volksleven, in het bijzonder in zijn vrije instellingen, zijn verankerd.

De regering is het met de genoemde

leden eens, dat van haar moet worden verwacht:

1. de noodzakelijkheid van versterking van onze verdedigingssector te doen erkennen door de N.A.V.O., als zijnde in het belang van de gehele verdediging van West-Europa en van het behoud der Noordzeekust, en

2. het aantonen van de onmogelijkheid voor Nederland om daaraan te voldoen zonder steun te ontvangen, hoewel de wil ten volle aanwezig is.

In de plannen van de N.A.V.O. is met de onder 1. gestelde voorwaarden rekening gehouden en de regering, die ook bij het goedkeuren van de plannen is betrokken, heeft aan het vervullen van deze voorwaarden alle aandacht geschonken. De ondergetekende heeft bij de bespreking met Amerikaanse civiele en militaire autoriteiten nogmaals de uitdrukkelijke verzekering verkregen, dat de Verenigde Staten het grote belang van Nederland in het kader van de verdediging van West-Europa ten volle inzien.

Aan de voorwaarde onder 2. wordt voldaan doordat de Verenigde Staten van Amerika op zeer ruime schaal militaire hulp hebben toegezegd, omdat zij overtuigd zijn van de goede wil van Ne-

derland en de noodzaak van hulpverlening.

Met de beschouwingen, welke door vele leden werden gehouden met betrekking tot de samenhang tussen frontale (operationele) en inwendige (territoriale) verdediging, kan de ondergetekende zich geheel verenigen en hij meent er zich mitsdien van ontslagen te mogen achten hieraan zijnerzijds iets toe te voegen.

De uitbouw der territoriale verdediging gaat gestadig voort en de materieel-uitrusting zal geregeld worden verbeterd.

Bij het verlenen van militaire hulp zal ook rekening worden gehouden met het voorzien door eigen inspanning in de behoeften van de territoriale verdediging, zodat voor de territoriale troepen het materieel ter beschikking zal kunnen worden gesteld.

In de opbouwplannen van de territoriale verdediging is in een groot aantal afdelingen luchtafweergeschut voorzien. De betekenis van de bescherming van het achterland en van de verbindingsslijnen hebben er toe geleid, dat de programma's van de Verenigde Staten voor het ter beschikking stellen van lucht-doelartillerie in het kader van de militaire hulpverlening belangrijk zijn uitgebreid.

Nieuwe uitgaven

Technische W.P. Alfabetische encyclopaedie voor weg- en waterbouwkunde, bouwkunde, werktuigbouwkunde, scheepsbouwkunde, vliegtuigbouwkunde, technische physica, electrotechniek, chemische technologie, mijnbouwkunde, geodesie en metallogie. Uitgegeven onder auspiciën van de Winkler Prins Stichting. Eerste deel A-H 703 blz., afb. Tweede deel I-Z 767 blz., afb. Uitg.: Elsevier, Amsterdam-Brussel, 1952-1953. Prijs voor leden W.P. Stichting f 25,—, anderen f 28,75.

„Elsevier-Uitgave” is een begrip geworden, verbonden met gedachten aan belangwekkend, degelijk, keurig verzorgd en naar verhouding niet duur. Wij behoeven slechts te herinneren aan prachtige werken als de W.P. encyclopaedieën van algemene aard, de atlanten, de memoires van Churchill e.d., om de juistheid van het opgemerkte aan te tonen. Aan de indrukwekkende reeks zijner uitgaven heeft Elsevier met het doen

verschijnen van het tweede deel van de Technische W.P. een boekwerk toegevoegd, dat waardig aansluit bij zijn voorgangers en zeker in de brede kring van hen, die rechtstreeks of zijdelings met de technische wetenschap in contact komen, veel belangstelling verdient. Niet alleen in ons land, maar ook in België; immers aan de samenstelling ervan hebben, onder hoofdredactie van Dr Ir A. Korevaar te Delft en Ir A. Biils te Antwerpen, vele vooraanstaande technici uit beide landen medegewerkt.

Er zijn mensen, die de waarde van een encyclopaedie niet hoog aanslaan. Zij staan op het standpunt, dat als men over een of ander onderwerp iets wil weten, het verstandig is een gedegen handboek te raadplegen en geen genoegen te nemen met de toch altijd summier voorlichting, die een encyclopaedie geeft. Zij, die deze mening zijn toegedaan — en die niet verdacht kunnen worden van een zeker wetenschappelijk snobisme —

zijn meestal lieden, wier werkring of belangstelling uitsluitend gericht is op een beperkt, afgegrensd onderdeel van het menselijk weten; „the men who know more and more of less and less and at last know all about nothing”. Het feit, dat in ons kleine land alleen al een aantal encyclopaedieën wordt uitgegeven en dus blijkbaar aftrek vindt, bewijst al wel, dat bedoelde personen tot de uitzonderingen behoren.

Er zijn vele takken van wetenschap, die een zeer uitgebreid en gevarieerd terrein overschaduwen, zodat het bewerken daarvan het kunnen en kennen van de enkeling ver te boven gaat en daarvoor dus meerderen met verschillend gespecialiseerde kennis nodig zijn. Niettemin mogen die specialisten niet vervallen in de situatie van „the men”, als hiervoor gekarakteriseerd, omdat hun arbeidsveld niet streng gescheiden is en zij telkens met elkander in overleg moeten treden, althans elkanders werkwijzen, zij het oppervlakkig, moeten begrijpen. Dit geldt o.a. voor hen, die de medische wetenschap en niet minder voor hen, die de techniek beoefenen. Zij hebben behoefte aan een verzamelwerk, waarin kort en duidelijk, met verwijzing, waar nodig, naar uitgebreide literatuur, alle begrippen, benamingen enz., die van betekenis zijn, voor bedoelde wetenschap, zijn vermeld, m.a.w. aan een gespecialiseerde encyclopaedie.

Hij, die in het bezit komt van zulk een verzamelwerk zal eerst wel de neiging hebben na te gaan hoeveel er in staat over het gespecialiseerde onderdeel der wetenschap, waar hij in thuis is en dan is het helemaal niet uitgesloten, dat hij wel wat teleurgesteld het boek weer terzijde legt. Wie zo te werk gaat is echter op de verkeerde weg; hij stelt eisen aan het boek, die niet te verwezenlijken zijn, tenzij men er een b.v. zesdelige lexicon van zou maken. Hij mag alleen verlangen, dat de grondslagen van zijn speciale vak er juist en duidelijk in worden uiteengezet en de belangrijkste vaktermen er in voorkomen. Is dat het geval, dan zal hij dienen na te gaan of de tekst hem een bevredigend antwoord geeft op vakgebied, waarmede hij slechts zijdelings in contact komt. Klopt dat allemaal, dan is het beoordelingscijfer een tien.

Nu is een tien in dit verband wel een extreme eis, en wij geloven dan ook niet, dat de waardering van dit boek dermate hoog zal worden aangeslagen. Zo bevredigt ons niet geheel wat er op het voor de volksgemeenschap zo belangrijke gebied der drinkwatervoorziening is opgenomen; vooral ten aanzien van de water-

zuivering is de tekst bepaald onvoldoende. Ook door anderen zullen nog wel enige lacunes kunnen worden aangewezen. Men zal goed doen deze aan de redactie van het boek kenbaar te maken, opdat zij in een tweede druk — die dit belangrijke werk zeker wel beleven zal — kunnen worden vermeden. Wij zouden het ook toejuichen als dan de Nederlandse terminologie, die door de Technische Taal Commissie wordt aanbevolen, overal gevolgd zou worden.

Al met al hebben wij grote bewondering voor de wijze, waarop zowel redactie als uitgever deze belangrijke uitgave hebben verzorgd. Men heeft niet volstaan met het opnemen van de alphabetische trefwoorden alleen, doch deze vooraf doen gaan door gedegen artikelen en overzichten over verschillende de techniek betreffende onderwerpen. Zeer geboeid beschouwt men wat hier genoemd is de Technografie, die in 48 blz. een van tekst voorzien geïllustreerd beeld geeft van de geschiedenis der techniek van de vroegste tijden tot heden. Eveneens de vele grote afbeeldingen, waarmede wordt beoogd een zo evenwichtig en representatief mogelijk beeld van de techniek te geven, verhogen de betekenis van deze encyclopaedie belangrijk.

Wij twifelen er niet aan of ook deze Elsevier-uitgave zal een succes blijken te zijn. Moge dat het loon zijn voor allen, die hun beste krachten aan de samenstelling ervan hebben gegeven.

v. N.

Mededelingen van het Psychologisch Bureau M.v.O.

(Afl. 4, Nov. '53)

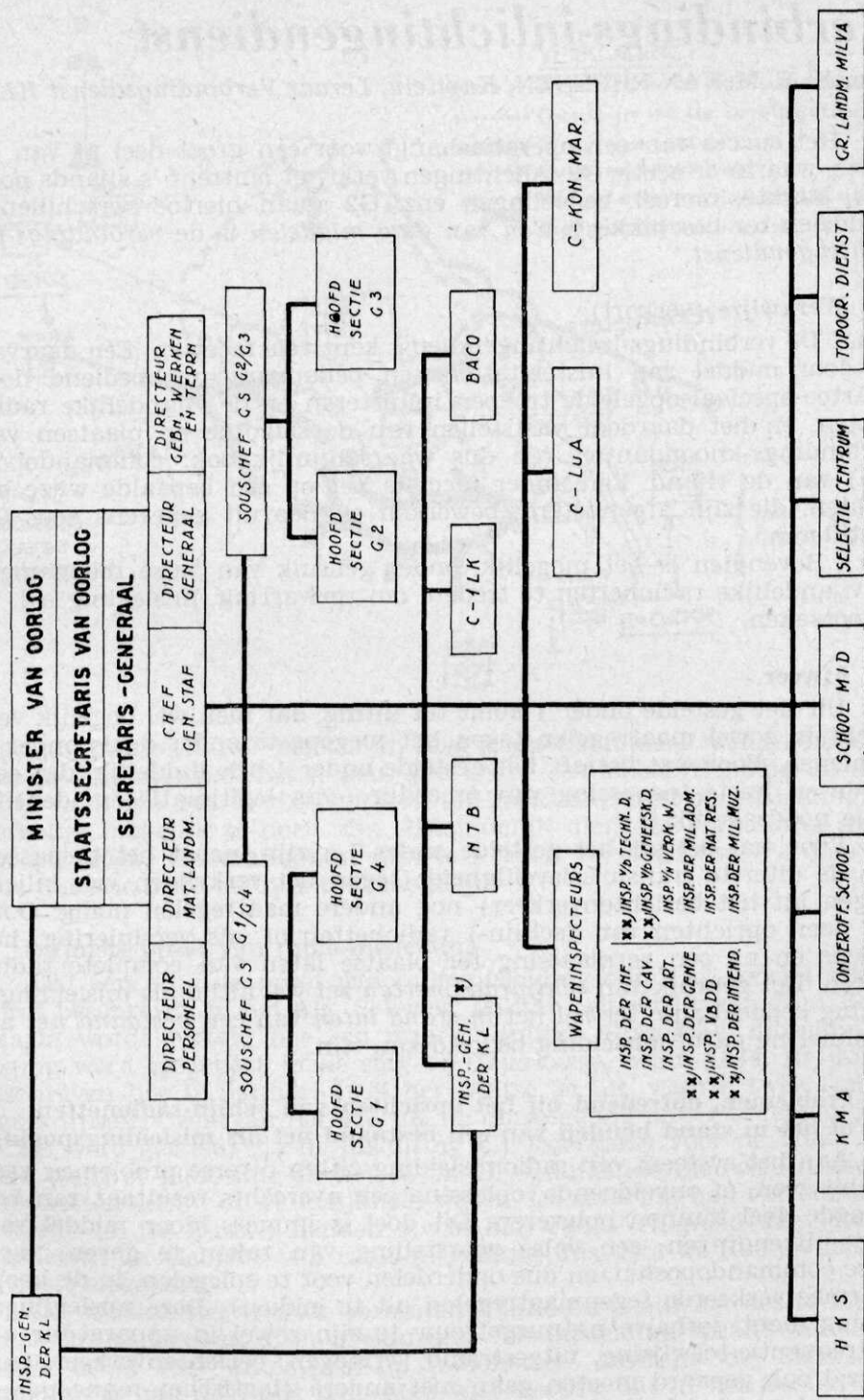
Mr M. H. K. van der Graaf (destijds Hoofd van de vm. Psychologische Dienst der K.L.) trekt parallellen ten aanzien van de kader- en staffuncties en het personeelsbeleid bij leger en industrie. Een interessant betoog, met een wellicht iets te sterke nadruk op de punten van overeenkomst. Want, hoewel die punten er zeker zijn en leger en grootindustrie in dit opzicht van elkaar kunnen leren, zullen toch de andere doelstelling en structuur van het leger een, van die van de industrie afwijkende, behandeling der betreffende vraagstukken eisen.

Het nummer bevat voorts een uitvoerig overzicht van „Character Guidance” in de Amerikaanse Strijdkrachten.

v.d.B.

De top-organisatie van de Koninklijke Landmacht

Het schema van de Nederlandse logistieke top-organisatie, gepubliceerd in De Militaire Spectator van Februari 1954, Nr 2, blz. 83, wordt vervangen door het onderstaande

*) UITSLUITEND MET BETREKKING TOT DE BEVOEGDHEID VAN DE INSP.-GEN. DER K L TOT HET GEVEN VAN AANWIJZINGEN T.A.V. DE OPLEIDING AAN DE INSPECTEURS VAN WAPENS EN DIENSTVAKKEN.
 **) ZIJN TEVENS Z.G. „MATERIEELINSPECTEURS“.

Verbindings-inlichtingendienst

door K. F. M. VAN RHEENEN, Kapitein, Leraar Verbindingsdienst HKS.

Het succes van een operatie hangt voor een groot deel af van de mate, waarin de sectie G2 inlichtingen verkrijgt omtrent 's vijands posities, sterkte, moreel, bedoelingen enz. G2 staan hiertoe verschillende middelen ter beschikking. *Eén* van deze *middelen* is de *verbindings-inlichtingendienst*.

1. Werkwijze (verkort)

a. De verbindings-inlichtingendienst kent vele facetten. Eén daarvan is, door middel van luisterstations en peilapparatuur, bediend door daartoe speciaal opgeleide troepen inluisteren op de vijandelijke radionetten, en het daardoor vaststellen van de slagorde en plaatsen van verbindings-knooppunten (en dus waarschijnlijk ook: commandoposten) van de vijand. Een ander facet is het op een bepaalde wijze berichten, die zijn afgeluisterd, bewerken en daaruit gegevens voor G2 destilleren.

b. Bovendien is het mogelijk, onder gebruik van valse roepnamen, in vijandelijke radionetten te treden, om verwarring, misleiding e.d. te veroorzaken.

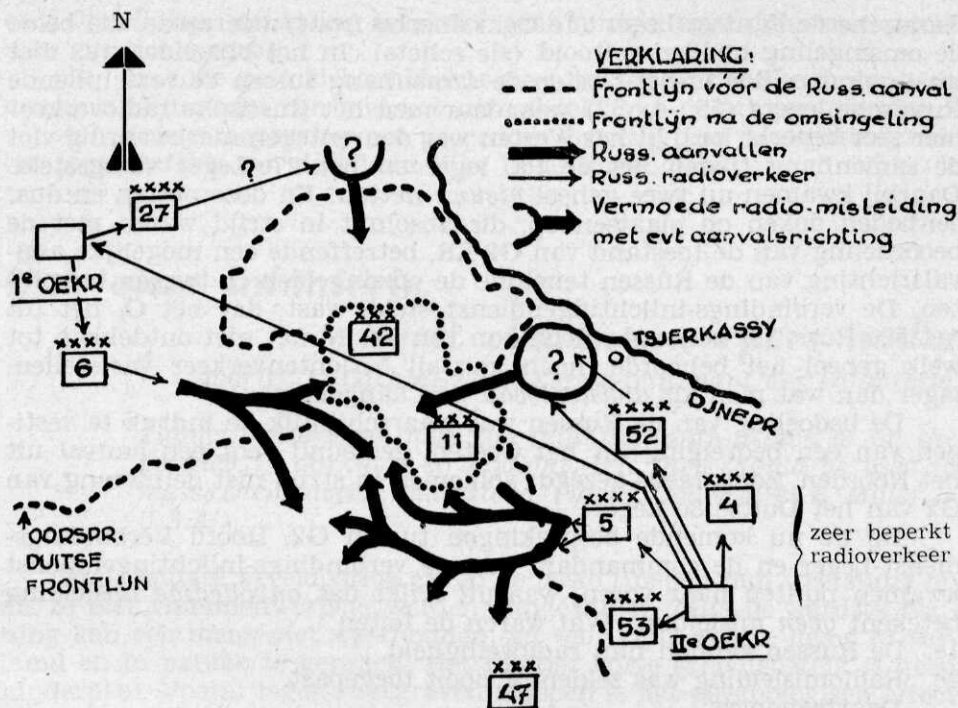
2. Afweer

Uit het gestelde onder 1 komt tot uiting, dat men wel degelijk verplicht is, zowel maatregelen tegen het toegepaste onder a als onder b te nemen. Voor wat betreft het gestelde onder 1-b is duidelijk, dat een goede en juiste toepassing van procedure, van legitimatie en identificatie noodzakelijk is.

Voor wat betreft het gestelde onder 1-a zijn, naast het toepassen van de uiterste transmissieveilichheid (tegen het verkrijgen van inlichtingen uit het berichtenverkeer) nog andere maatregelen nodig. O.m. het doen oprichten van (schijn-) radionetten of, als versluiering, het tijdens en na een verplaatsing ter plaatse laten van complete radionetten. Het gebruik van *schijnradionetten* zal wel altijd als misleidingspoging bedoeld zijn, terwijl het *in stand laten* van een *bestaand net* als versluiering en/of misleiding bedoeld kan zijn.

3. Problemen, optredend bij het oprichten van schijn-radionetten of het in stand houden van een bestaand net als misleidingspoging.

Aan het systeem van radiomisleiding zitten diverse problemen vast die bij geen, of onvoldoende, oplossing een averechts resultaat van het beoogde doel kunnen opleveren. Dit doel is immers, door middel van radio-uitzendingen, een valse voorstelling van zaken te geven, (i.c.: valse commandoposten, en dus onderdelen voor te spiegelen, in de hoop, daarmee verkeerde tegenmaatregelen uit te lokken). Deze misleidingspoging dient derhalve natuurgetrouw te zijn zowel in apparatuur als in frequentie-toewijzing, uitgestraald vermogen, berichtenverkeer, enz. Zij zal ook gepaard moeten gaan met andere (tactische) manoeuvres. De opzet van het berichtenbeeld en het berichtenverkeer, dat zoals ge-

zegt „natuurgetrouw” moet zijn, mag vanzelfsprekend *niet* in handen van de verbindingdienst liggen. Een soort „draaiboek is nodig en derhalve vaak een *aparte staf*, die zich tot hoofdtak stelt de misleiding zo werkelijk mogelijk te doen zijn. Uiteindelijk dient de verbinding naar een *werkelijke* commandopost niet te worden verwaarloosd. Te diep op deze materie in te gaan is niet mogelijk.

4. Onjuiste opzet van radio-misleiding

Dat een onjuiste opzet van radiomisleiding zijn doel voorbij schiet wordt beschreven in het Alg. Schweiz. Militär Zeitschrift van Juni 1953, waarin wordt verteld hoe een waarschijnlijke Russische misleidingspoging werd toegepast in de slag bij Tsjerkassy, begin 1944. Er wordt beschreven hoe in Januari 1944 het Duitse 8e LR, waarin twee Duitse legerkorpsen, (waarvan het 42e LK na omsingeling onder bevel van het 8e LR werd gesteld) na de insluiting bij Tsjerkassy voor de vraag gesteld werd of plotseling in het N. en O. opduikende nieuwe Russische radionetten schijn of werkelijkheid waren. De ervaring had twee dingen geleerd: 1e. De Russen hadden v.w.b. hun radio-veiligheid aanzienlijk bijgeleerd; 2e. Gebruik van radio-misleiding was door de Russen zelden of nooit toegepast.

Dit maakte het voor de verbinding-inlichtingendienst des te moeilijker om na te gaan of er al dan niet van misleiding sprake was. Een helder beeld door inluisteren op radionetten omtrent de Russische samenhang had men nog niet. Men wist slechts, dat in het Oosten het Russische 5e Pantser Leger (2e Oekraïense front), in het Westen het

Russische 6e Pantser-Leger (1e Oekraïnsche front) opereerde, die beide de omsingeling hadden voltooid (zie schets). In het bijzonder was niet uit te vinden, hoe in het Oosten de samenhang tussen de verschillende Russische legers (53, -4, -52) was, daar men het Russische radioverkeer hier zeer beperkt had. In het Westen was daarentegen merkwaardig vlot de samenhang tussen het 6e Pa. leger en het 27e-Leger vastgesteld. Daarbij kwamen nu twee geheel *nieuwe* netten! En deze netten en dus: eenheden doken op plaatsen op, die absoluut in strijd waren met de beoordeling van de toestand van G2-LR, betreffende een mogelijke aanvalsrichting van de Russen teneinde de omsingelden in tweeën te splijten. De verbindings-inlichtingendienst stelde vast, dat het O. net tot het 52e Russ. LR behoorde, doch kon van het N. net niet ontdekken tot welk geheel het behoorde, noch kon zij berichtenverkeer vaststellen, lager dan wat men als *divisieniveau* had aangenomen!

De bedoeling van de Russen was waarschijnlijk de indruk te vestigen van een bedreiging uit het Oosten, gesteund door een aanval uit het Noorden. Zoals reeds gezegd: volkomen in strijd met de mening van G2 van het Duitse 8e Leger.

Bij de nu komende besprekingen tussen G2, Hoofd Verbindingsdienst-Leger en de commandant van de verbindings-inlichtingendienst kwamen punten naar voren, waaruit blijkt dat *onvolledige* misleiding betekent *géén* misleiding. Wat waren de feiten:

- 1e. De Russen kenden hun radioveiligheid.
- 2e. Radiomisleiding was zelden of nooit toegepast.

Daartegenover:

- 1e. De nieuwe netten komen te opvallend naar voren.
- 2e. Men was vrij zorgeloos (althans in 't N.) met berichtenversluiting.
- 3e. Beneden divisieniveau was in het N. nog geen enkel net gehoord.

De verbindings-inlichtingendienst *moest* aannemen, dat hun gegevens juist waren *totdat* het tegendeel bleek. Hoofd Verbindingsdienst-Leger, die zelf jaren in het inlichtingenwerk had gezeten, merkt dan op dat, indien van de 3 genoemde feiten die *tegen* een juiste voorstelling van zaken pleitten, bewezen kon worden, dat *inderdaad* beneden divisieniveau niets is te vinden, men de hele zaak rustig als „misleiding” kon beschouwen. Een koortsachtig zoeken naar deze netten leverde *niets* op. En daarmee liet men, nu definitief, de beide nieuwe netten voor wat zij waren.

Ten overvloede kwam men wat later in het bezit van een, door de afdeling crypto-analyse van een hoger niveau gekraakt Russisch codebericht, waaruit de juiste krachtverdeling bleek, en daarmee tevens dat de beoordeling van het 8e Duitse Leger juist was geweest. Waaruit mag worden gesteld, dat *zelfs* rekening moet worden gehouden met het kraken van codeberichten, waarvan de inhoud lijnrecht in strijd is met de bedoelde misleiding!

5. Conclusie

1e. De uitdrukking: „radionetten op de oude positie in stand laten” of „schijnradionetten oprichten”, is gemakkelijker gezegd dan uitgevoerd. De uitvoering betekent voor een staf een aanzienlijk *extra*-belasting.

2e. Radiomisleiding is een zaak, die nauwkeurige „planning” ver-

eist. *Onvolledige* misleiding betekent: géén misleiding, en daarmee schiet men zijn doel voorbij.

3e. In code gesteld berichtenverkeer tussen werkelijke onderdelen mogen *niet* in strijd zijn met het „draaiboek” van de schijnradionetten.

4e. Juiste toepassing van procedure en veiligheid is essentieel voor het tegenwerken van de vijandelijke inlichtingendienst.

Ook onze infanterie heeft vlammenwerpers nodig

door H. E. GRAMBERG, Eerste-Luitenant der Infanterie.

Flamethrowers can help the infantry in an attack or on the defence, in darkness or daylight. But they should be used in mass; their tactics understood. (Lieut. Col. Walter L. Miller Jr U.S.A.).

In de laatste wereldoorlog gaven de beste troepen hun weerstand op als ze met vlammenwerpers werden aangevallen. Zelfs de hardste training kan een mens niet weerhouden om voor vuur weg te lopen of verlamd en in paniek te geraken. Het relatief korte schootsbereik is geen hinderpaal. Vooral tegen ingegraven troepen is het psychologisch effect der vlammen zeer groot. Deze dringen door in holen, spleten en sleuven en dwingen de vijand zijn opstellingen te verlaten. Loopgraven, wapenopstellingen, bunkers, heggen, bossen, voertuigen en tanks zijn dan ook uitstekende doelen voor vlammenwerpers. De vlammen, die in alle hoeken en gaten kunnen doordringen, hebben nog een ander effect: Camou-

Gepantserde jeep ingericht als lichte vlammenwerper. Dit voertuig zou bij de spits kunnen worden ingedeeld. Ook voor de flankbeveiliging zouden deze voertuigen zeer bruikbaar zijn.

flage, andere begroeiing, munitie en uitrustingsstukken gaan onmiddellijk mee branden. Doordat de vijand de vlammen kan horen en zien voor ze hem bereiken moet hij snel beslissen of hij zal blijven vechten en daardoor verbranden of zich zal overgeven (psychologische waarde).

De vlammenwerper kan zowel bij dag als bij nacht en bij goed en slecht weer gebruikt worden. Toch toont men weinig begrip voor het massaal en juist inzetten van de vlammenwerpers. Men beschouwt ze nog steeds als een wapen voor speciale omstandigheden en niet als een normaal ondersteuningswapen. Zij werden meestal ook pas gebruikt, wanneer andere wapens gefaald hadden.

Voor een modern leger zijn 3 soorten vlammenwerpers nodig.

1. Gemonteerd in een licht gemechaniseerd voertuig (Wasp).
2. Draagbare vlammenwerpers.
3. Tankvlammenwerpers (met of zonder trailer).

Van het sub 1 genoemde type maakten de Canadezen met succes gebruik in wereldoorlog II. De draagbare vlammenwerpers waren bij het Nederlandse Detachement in Korea in gebruik. Met goed gevolg werd hiervan o.a. gebruik gemaakt bij de aanvallen op „Silver star Hill” en „Star Hill”, waar de verbeterde tegenstand der Chinezen onmiddellijk na de eerste vuurstoot van de vlammenwerpers eindigde.

Nadelen van de kleine vlammenwerpers zijn hun gewicht, kleine vloeistof-capaciteit en beperkte schootsbereik. Over grotere afstanden kunnen vlammenwerpers geen gelijke tred houden met de stormende eenheden; goede beveiliging is voor deze vlammenwerpers noodzakelijk, daar de dragers ongewapend zijn.

De tankvlammenwerpers kunnen goed tegen sterk verdedigde vijandelijke posities worden ingezet. Zij kunnen door de vijandelijke linies heendringen, terugtochtswegen afsnijden, reserves vernietigen en commandoposten opruimen.

Het tank-trailer type heeft als nadeel, dat het teveel aan de wegen is gebonden.

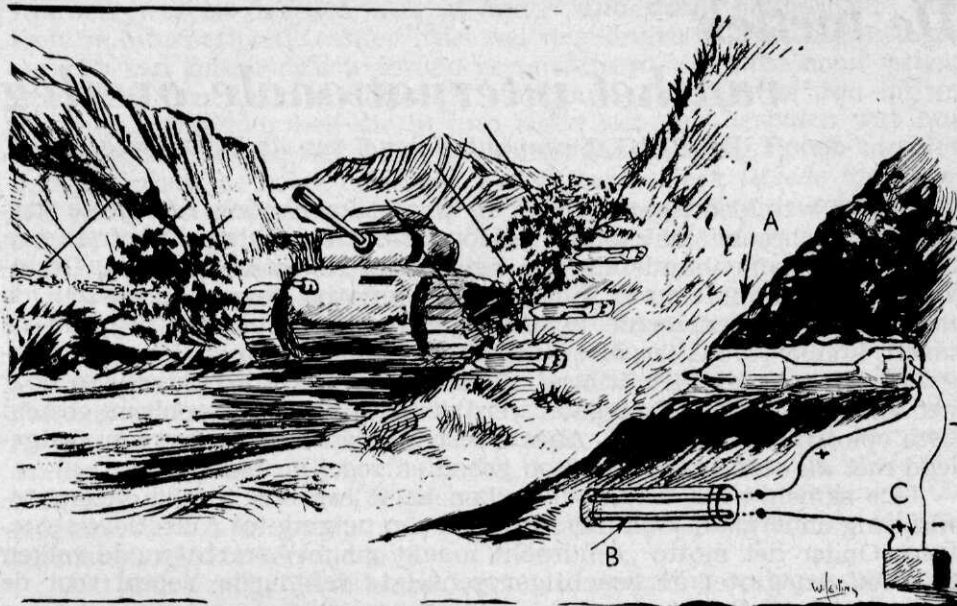
De massale inzet der vlammenwerpers vormt de grondslag voor het gebruik in oorlogstijd. Een groter gebied kan daardoor langer onder vuur gehouden worden. Personeel voor de vlammenwerpers moet grondig worden opgeleid.

Indeling van een vlammenwerpereenheid per InfReg zal een aanmerkelijke vooruitgang betekenen. In Amerika wil men per Regiment een vlammenwerpercie indelen, bestaande uit 5 officieren en 82 minderen. Het operationele deel zal bestaan uit 3 Pelotons, elk 1 officier en 15 man sterk. Twee pelotons zullen met draagbare vlammenwerpers worden uitgerust en het 3e peloton zal over 4 vlammenwerpertanks beschikken.

Tactisch kunnen de vlammenwerpers zowel in de aanval als bij de verdediging worden gebruikt. Bij alle acties moet de nadruk worden gelegd op agressieve inzet der infanterie onmiddellijk na het gebruik der vlammenwerper.

Commandanten die goed gebruik van hun vlammenwerpers willen maken, moeten de volgende punten in overweging nemen:

1. verkenning,
2. voortdurende en voorzichtige planning,
3. voldoende steun door andere wapens,

Bazookagranaten kunnen met hun blikken verpakkingsbus gebruikt worden tegen tanks en andere voertuigen. Met geopend deksel en goed ingegraven, kunnen zij onder een zekere hoek in een naderingsweg geplaatst worden. Door een elektrische drukontsteker en een batterij kunnen de granaten afgevuurd worden. Op deze wijze kan een vijandelijke tank zichzelf vernietigen. A = Bazookagranaat in verpakkingsbus. B = elektrische drukontsteker. C = batterij.

4. de doelen moeten geïsoleerd worden,
5. het gebruik van *voldoende vuur* (massa inzet),
6. coördinatie met de steunende infanterie,
7. afsluitingsvuren,
8. plaatsen voor de reorganisatie en het bijvullen der vlammenwerpers.

Onze troepen in Korea gebruikten de vlammenwerpers bij de aanval en in de verdediging en hadden groot vertrouwen in het wapen. De invoering van goed georganiseerde en getrainde vlammenwerpersteams bij de Inf.-regimenten zal de gevechtskracht aanmerkelijk verhogen.

TEKENINGEN EN SCHETSEN

Wij verzoeken inzenders van artikelen tekeningen en schetsen niet tussen de tekst te tekenen, daar reproductie dan zeer bezwaarlijk of dikwijls niet mogelijk is. Men voege tekeningen en schetsen afzonderlijk bij in O.I. inkt op tekenpapier of calqueerpapier. Kleuren kunnen niet worden gereproduceerd; in plaats van gekleurde vakken gebruikte men arceringen en voor gekleurde lijnen streep- of streep-stip lijnen. Men houde er rekening mee, dat tekeningen en schetsen als regel bij reproductie worden verkleind tot ten hoogste kolombreedte. Letters en cijfers moeten dus zo groot getekend worden, dat ze bij verkleining duidelijk leesbaar blijven. Daartoe moeten ze na verkleining nog ten minste 1 mm hoog zijn.

De tactiek van het internationale overleg

door T. DE RUIG, *Luitenant-Kolonel van de Verbindingsdienst.*

Twee wereldoorlogen hebben in onze samenleving een grote verandering gebracht. De „totale” oorlog bracht op schier elk terrein een tendenz tot samenbundeling, een neiging tot collectief optreden. De invloed van het individu is min of meer verloren gegaan aangezien de macht zich concentreerde bij de regering. Deze verschuiving van de macht bracht tevens een meer uitgebreide wetgeving met zich mee. Aangezien het persoonlijk initiatief, ofwel het vinden van oplossingen door het individu, verloren is gegaan werd de staat voor het probleem gesteld deze oplossingen te vinden. Alles moest in voorschriften worden vastgelegd met als resultaat „gebod op gebod en regel op regel”.

De samenleving tussen de volken heeft een soortgelijke gedaantewisseling ondergaan. Ook hier ontstond een neiging tot collectieve structuur. Onder het motto „eendracht maakt macht” trachtten de volken zich tot een groter en krachtiger geheel te verenigen. Vooral voor de kleinere landen is dit eigenlijk een levensvoorwaarde geworden temeer daar de geringe afstanden in die landen niets meer te betekenen hebben ten opzichte van de moderne verkeersmiddelen. Jules Verne reisde in zijn fantasie in 80 dagen om de wereld. Thans is dit belachelijk lang. Het kan nu in 80 uren, mits men althans 80 dagen besteedt om de benodigde documenten, stempels en visa te verzamelen! Want ondanks „eendracht” is elk land toch nog gehecht aan een zo volledig mogelijke soevereiniteit.

Een onvermijdelijk gevolg van het internationaal collectivisme is dat ook hiervoor „gebod op gebod en regel op regel” noodzakelijk zijn. De samenwerking, zoals wij die op militair terrein kennen, vereist direct een aantal organen (bureaux, commissies, studiegroepen, enz.) om de coördinatie te bewerkstelligen. In het algemeen zijn dit geen organen met een volledige dagtaak. Het contact tussen de verschillende landen beperkt zich meestal tot periodieke- of incidentele conferenties.

Daarmee komen we op het terrein van het internationale overleg. Dit overleg vindt plaats tussen de daartoe door elk land aangewezen vertegenwoordigers, welke, met inachtneming van hun nationale belangen, de gemeenschappelijk te volgen gedragslijnen trachten vast te stellen. Deze bijzondere en ongetwijfeld verantwoordelijke taak stelt aan een vertegenwoordiger wel enkele zeer bijzondere eisen.

De opdrachtgevers moeten hun vertegenwoordiger tevoren terdege inlichten omtrent hun zienswijze ten aanzien van de te behandelen materie. Wie echter eenmaal als vertegenwoordiger is aangewezen aanvaardt daarmee één der bovengenoemde consequenties van het collectivisme. *Het wordt zijn taak om, met terzijdestelling van persoonlijke opvattingen, de mening van zijn opdrachtgevers te vertolken.*

Hoe staat het echter met de handhaving van onze soevereiniteit bij het internationale overleg? Zullen we onze nationale belangen onder alle omstandigheden als hoogste goed blijven verdedigen of maar aan-

vaarden hetgeen ons door een of ander land wordt aanbevolen? Men treft op internationale conferenties wel volgelingen van beide richtingen aan. Er kan echter direct worden geconstateerd, dat men nooit ontzag heeft voor hen die hun nationaal standpunt door dik en dun blijven innemen, noch voor hen die in hun eigen woorden herhalen wat hun „grote broer” zoëven ook reeds beweerde. De oplossing houdt hier het midden tussen de beide uitersten. *Het is daarom een tweede taak voor een vertegenwoordiger volledig op de hoogte te zijn van de achtergrond van de hem gegeven instructies, opdat hij, zo nodig in principe, bereid is te geven en te nemen teneinde een overeenkomst mogelijk te maken.*

In het algemeen liggen de verschillende opvattingen slechts weinig ten opzichte van elkaar verschoven. Het probleem bepaalt zich dan tot het zoeken naar de grootste gemene deler. Moeilijker wordt het echter als de opvattingen van 2 landen tegengesteld zijn en blijven. In zo'n geval is een radicale omzwaai van een der partijen noodzakelijk. *Het spreekt vanzelf dat een vertegenwoordiger hiertoe niet mag overgaan zonder ruggespraak.* Hij heeft daarbij bovendien tot taak zijn chefs volledig in te lichten omtrent de pro's en contra's van beide opvattingen. Zo mogelijk zal hij een compromis-voorstel ontwerpen teneinde de scherpe tegenstellingen te vermijden.

Het is ook mogelijk dat onze nationale opvatting op tegenstand van meerdere landen stuit. Wanneer men in zo'n geval met de deur in huis valt, is weinig succes te verwachten. Men kan dan beter beginnen met de verdediging van een quasi-persoonlijke opvatting in de gewenste richting, culminerende in de mededeling, dat dit „wellicht” ook de mening van onze opdrachtgevers is. Eerst wanneer dit alles geen resultaat oplevert kan in belangrijke gevallen een „third degree” worden toegepast, namelijk het indienen van een schriftelijke instructie van de opdrachtgevers.

We zagen reeds dat er heel wat reglementen en voorschriften nodig zijn eer een internationale organisatie iets te betekenen heeft. Bij elke samenspreking worden hieraan weer andere, min of meer lijvige, documenten toegevoegd. Het is voor de nationale instanties, welke in het algemeen meer problemen hebben, soms onmogelijk, aan de hand van deze documenten, op de hoogte te blijven van de stand van zaken. *Aan hun vertegenwoordiger is daarom de taak om hen kort en zakelijk in te lichten omtrent de gehouden besprekingen en de bereikte resultaten.*

Thans de internationale besprekingen zelf. Welke tactiek volgen we in de conferentiezaal?

Wie regelmatig Nederlandse conferenties bezoekt, zal ongetwijfeld tot de overtuiging zijn gekomen, dat men over enkele kwaliteiten moet beschikken om met vrucht aan de besprekingen te kunnen deelnemen. Als voornaamste noemen wij:

- a. volledig beheersen van het te behandelen onderwerp;
- b. zich kort en duidelijk kunnen uitdrukken;
- c. de persoonlijkheid van mede-deelnemers zo snel mogelijk enigszins kunnen doorgronden teneinde in hun betoog het persoonlijke element te onderkennen.
- d. uit de betogen van mede-deelnemers zich een beeld kunnen vormen van de door hun opdrachtgevers gevolgde politiek.

Het gestelde onder *a* en *b* behoeft geen nadere toelichting. De onder *c* en *d* bedoelde kwaliteiten hangen min of meer samen.

Wanneer een vertegenwoordiger ter conferentie zijn standpunt uiteen zet, dan zal dit vanzelfsprekend zijn gebaseerd op de hem door zijn opdrachtgevers verstrekte instructie. Het mag dus geen verschil maken of vertegendoordiger A of B van eenzelfde organisatie het betoog houdt. Dit is echter in de praktijk wel zo als gevolg van de omstandigheid dat een ieder steeds aan zijn uiteenzettingen, door zijn woordenkeus alsmede onder invloed van zijn eigen opvattingen, een enigszins persoonlijk karakter zal geven.

Het kennen van de politiek van elk der opdrachtgevers, welke vertegenwoordigd zijn, is eveneens zeer belangrijk. Deze politiek bepaalt hoe wij onze voorstellen moeten inkleden om een redelijke kans van slagen te hebben. Vanzelfsprekend zal men pas op den duur volledig van een en ander op de hoogte kunnen komen.

Op internationale conferenties is de situatie precies dezelfde doch, gelet op de omstandigheden, wat meer gecompliceerd.

Het hierboven onder *a* gestelde blijft van kracht evenals de kwaliteit bedoeld onder *b*. Dit laatste vereist echter een gedegen kennis van vreemde talen, omdat wij als Nederlanders nu eenmaal gedoemd zijn op internationale conferenties ons tenminste van Frans of Engels te kunnen bedienen. Het zal moeilijk zijn een Fransman in welsprekendheid te evenaren, noch is het nodig de soms zeer bijzondere uitdrukkingen en afkortingen van een Amerikaan te kunnen gebruiken. Een zakelijke en vooral duidelijke uiteenzetting is voldoende. Voor een goed begrip is een correcte uitspraak belangrijker dan een mooie woordenkeus.

Anderzijds is het voor ons vermoeiend een vergadering van woord tot woord te blijven volgen, vooral met het oog op sprekers, die zich niet van hun eigen taal bedienen en een slechte uitspraak hebben. Doch ook als zij wel hun moedertaal gebruiken bestaan er voor ons moeilijkheden. Ten eerste omdat zij een veel grotere woordenkeus hebben dan wij en bovendien omdat de fijne nuances van hun betoog zo licht aan ons voorbijgaan. In dit verband zij tevens de aandacht gevestigd op de soms kleine verschillen in betekenis tussen woorden in de Engelse en de Amerikaanse taal.

Deze verschillen waren zelfs aan een caféhouder in Antwerpen niet ontgaan. Hij liet op zijn raam schilderen: „English spoken, American understood”. Als men niet geheel zeker is van de bedoelingen van een spreker zal men dan ook niet moeten nalaten een nadere verklaring te vragen.

In de derde plaats zal het kennen van de persoonlijke eigenschappen van onze mede-conferentieleden als bedoeld onder punt *c* hierboven, ook op internationale conferenties van groot belang zijn. Vooral de persoonlijke omgang draagt hiertoe zeer veel bij. Hoe leert men elkaar kennen tijdens gezamenlijke maaltijden, op . . . een cocktail of porto en vooral, wanneer zich hiertoe de gelegenheid voordoet, in de eigen huiselijke kring! Hoe vaak worden meningsverschillen juist bij dergelijke gelegenheden uit de weg geruimd! Het is dan ook niet uitsluitend een gevolg van het „protocol”, dat een als zodanig gekozen voorzitter de leden van zijn conferentie op een diner of cocktailparty uitnodigt. Op een wereld-

conferentie in 1951 was zelfs een voorzitter, die telkens wanneer de besprekingen dreigden vast te lopen, een lange koffiepauze gaf, omdat ook in de wandelgangen veel problemen worden opgelost en zelfs historische beslissingen kunnen worden genomen.

Bij deze gelegenheden en in het algemeen zowel tijdens als buiten de vergaderingen moet een vertegenwoordiger zich bewust blijven, dat hij als representant, als „specimen” van zijn land en zijn volk wordt beschouwd en zich daarnaar heeft te gedragen.

Vervolgens de m.i. belangrijke kwestie, welke zo licht wordt verwaarloosd of zelfs over het hoofd gezien, namelijk zich inleven in de zienswijze, de gedachtensfeer van de op de conferentie vertegenwoordigde landen. Het persoonlijke contact is ook hiervoor noodzakelijk, mits het wordt uitgebreid tot meer personen van dezelfde nationaliteit teneinde het reeds eerder bedoelde persoonlijke element te kunnen elimineren.

Het vraagstuk gaat echter nog dieper. Voor een goed verstaan van en begrip voor onze tegenspelers moet men zich steeds bewust blijven dat zij een andere volksaard bezitten dan wij en dus „andersdenkend” zijn. De vorm en de bewoordingen, waarin men een eigen voorstel ter tafel brengt, kunnen beslissend zijn voor het verkrijgen van instemming. Het voorstel moet zowel passen in de algemene internationale gedragslijn als in de gedachtensfeer van de nationaliteiten afzonderlijk. Anderzijds moet een voorstel of betoog van één onzer tegenspelers steeds in zijn „taal” worden opgevat en eventuele critiek onzerzijds ook weer in dezelfde „taal” zijn gesteld. Teneinde enig resultaat te kunnen boeken zal een directe critiek in het algemeen moeten worden vermeden. Een waardering voor het geopperde denkbeeld zal steeds nodig zijn. Eerst daarna gebruike men het woord „however . . .” of „cependant . . .” om vervolgens zijn critiek de vrije teugel te laten (mits we op het voorwerp van onze critiek blijven „afgestemd”).

Teneinde de kunst te verstaan om op een persoon van andere nationaliteit „af te stemmen” is het nodig zijn volksaard enigszins te kennen. Voor het gestelde doel is het niet nodig ons bezig te houden met psychologische diepzinnigheden. De geestige boekjes van **GEORGE MIKES**: „How to be an alien” en „How to scrape skies” kunnen ons in dit opzicht reeds aardig behulpzaam zijn. Voor een goed begrip van de volksgroepen, waarmee wij in ons internationale overleg in het bijzonder te maken hebben, zijn er echter een aantal typische eigenschappen aan te wijzen welke bij het internationale overleg een belangrijke rol spelen.

De Latijnse volken, waartoe o.m. de Fransen, Italianen en Walen behoren, hebben een zeer oude beschaving, daterend uit de tijd van het Romeinse imperium. Als gevolg daarvan hebben zij ook een oude, gevestigde volksaard, welke getuigt van de zelfbewustheid van een volwassene met levenservaring. Zij missen het soms „kinderlijke” van de Angelsaksers. Hun eigenbelang houden zij steeds hoog, omdat zij weinig vertrouwen stellen in anderen. Het is daarom moeilijk hen in collectief verband mee te krijgen en het is even moeilijk om met hen te argumenteren. Men kan hen uitsluitend benaderen door gebruik te maken van hun zwakke plekken, namelijk hun eergevoel en hun ideaal om iets, al

is het maar weinig, te bezitten wat zij het hunne kunnen noemen. Letten wij b.v. op hun scherpe geest en groot onderscheidingsvermogen, vooral dat van de Fransen, dan kan men zich geen betere redacteuren wensen. Men ziet de Fransen op internationale conferenties steeds als vrijwilligers voor de „Commission de redaction”. Dit enthousiasme spruit voort uit hun verlangen om zich te doen gelden en een belangrijk document iets te geven dat van hen is.

Hoe enthousiast en correct zij dan ook „de planning” verrichten, de praktische toepassing ligt hen vaak minder hoog.

Hoewel het Franse volk uit 3 rassen is voortgekomen n.l. de Latijnen, Kelten en Germanen, zijn de eigenschappen welke zij van die volken geërfd hebben, thans in wezen bij elke Fransman aanwezig. Danken zij hun heldere geest aan de Latijnen, de Kelten gaven hun soberheid en nationaliteitsgevoel. De Germanen voorzagen hen, zij het door hun geringe invloed in bescheiden mate, van organisatievermogen en scheppingskracht.

Een andere zwakke plek, welke vooral bij de Fransman voorkomt, is zijn vasthouden aan systemen en principen. Wanneer men in een debat kan aantonen, dat het één of ander volkomen past in een bepaald systeem, dan kan men zeker zijn van bijval van Franse zijde. Anderzijds kan deze eigenschap ook aanleiding geven tot vaak onbenullige meningsverschillen. Wanneer een vergadering als regel op de eerste Dinsdag van elke maand wordt gehouden is een Fransman niet gemakkelijk te bewegen om voor éénmaal op een andere dag bijeen te komen.

Het reeds aangehaalde eergevoel van de Fransman brengt ook mee dat hij zijn taal zeer hoog houdt, temeer omdat deze taal in diplomatieke kringen toonaangevend is. Wil men dus in een privégesprek iets van hem gedaan krijgen dan zal men hem bij voorkeur in zijn eigen taal moeten aanspreken.

De Engelsen, wier territorium slechts door een 40 km breed Kanaal van Frankrijk is gescheiden, brengen ons in aanraking met een geheel ander volk. Het meest Noordelijke type, de Galliërs, hebben zich door de eeuwen heen van vreemde „smetten” weten vrij te houden, zodat zij zelfs hun taal nog enigszins wisten te handhaven. Het meer Zuidelijke Engeland echter moest achtereenvolgens vier invasies doorstaan, n.l. van de Kelten, de Romeinen, de Germanen met de Saksers en Skandinaviërs en ten slotte de Normandiërs. Deze laatsten, wier invloed slechts gering was, hebben iets van de Latijnse beschaving overgebracht. De invloed van de Saksers en Skandinaviërs is het belangrijkste geweest. Deze heeft in hoofdzaak het Angelsaksische volkstype doen ontstaan.

Na 1066 heeft Engeland geen invloed van buiten meer ondergaan. Dit is dan ook de reden waarom Engeland een afzonderlijke plaats inneemt in Europa en zich nooit geheel bij het Continent heeft aangesloten. Zelfs de belangstelling van de doorsnee-Engelsman voor het Continent beperkt zich tot die plaatsen waar zich landgenoten bevinden. Vandaar ook de koppen in de Engelse kranten, toen al het verkeer over de Noordzee en het Kanaal eens door mist was lamgelegd: „Continent isolated”.

De Angelsaksische beschaving is veel jonger dan de Latijnse, waardoor de Engelsen nog een jeugdige onbevangenheid bezitten. Zij komen

ons naïef voor in hun ideeën, manier van optreden, liefhebberijen, enz. en zijn zeer gevoelig ten aanzien van mens en dier. Hun denken is in vele gevallen niet gebaseerd op logica, althans minder dan dat van de overige Europese volken, iets wat zij vaak zelf erkennen, doch wat hen niet bezwaart. Zij manoeuvreren graag net zolang tot een oplossing is gevonden, volgens wat men zou kunnen noemen „probeermethoden”. Voor intelligentie van anderen hebben zij veel bewondering, doch zij staan er vaak sceptisch tegenover. Wil men met hen een vruchtbaar debat voeren dan zal men dit in het oog moeten houden en ook niet moeten trachten te marchanderen. Zij hebben n.l. zeer veel respect voor iemand, die loyaal is en recht door zee gaat. Op deze wijze bereikt men meer en een dergelijke houding wekt hun volledige sympathie op.

Hoewel de Engelsman, mede onder de invloed van het klimaat, dat in de weerberichten tot uiting komt in het vele gebruik van de woorden „dull”, „fog” en „showers”, moeilijk op gang komt, heeft hij toch een stilzwijgend plichtsgevoel en bovendien een onschokbaar vertrouwen in zijn medemens en in het over hem gestelde gezag. Moeilijkheden worden steeds sportief opgelost. Daardoor is het mogelijk dat vóór een belangrijke stemming in het Lagerhuis een ziek Labourlid zijn eveneens wat verkouden Conservatieve collega kan opbellen met het verzoek om beiden thuis te blijven teneinde de uitslag van de stemming niet ongunstig te beïnvloeden. Het vertrouwen in medemensen komt ook tot uiting in de onbewaakte krantenstalletjes in Londen, waar men zijn avondblad kan wegnemen na de verschuldigde anderhalve penny in het geldbakje te hebben gedeponed.

Zoals men in de praktijk spoedig zal ervaren, leiden de hierboven geschetste karaktertrekken ertoe, dat de Engelsman zich, ondanks de geheel gewijzigde verhoudingen, slechts moeizaam aanpast en door zijn hardnekkig conservatisme steeds zal trachten om nieuwe ideeën in oude voor hem vertrouwde, systemen te passen.

De Verenigde Staten van Noord-Amerika bezitten een zeer nieuwe beschaving. Aangezien de bevolking is ontstaan door assimilatie van vele rassen, komt het woord „Amerikaanse psyche” eigenlijk niet in het enkelvoud voor. Er bestaan wel gebruiken en gewoonten, welke de Amerikanen tot één volk maken, doch de typen zijn zeer verschillend. Het land is in korte tijd opgeklommen tot een wereldmacht. Ook de technische ontwikkeling is zo snel gegaan, dat de oude tradities zich nauwelijks aan de nieuwe omstandigheden konden aanpassen. De Amerikaan tobt hierover echter niet aangezien hij een geboren optimist is en het volste vertrouwen heeft in de toekomst. Zijn voorstellen zijn daardoor in het algemeen slechts gericht op directe behoeften. De moeilijkheden van morgen worden er wel door opgevangen, doch zij vergeten vaak te overleggen hoe het dan de volgende week zal gaan.

Hij is een harde werker, volkomen te goeder trouw en heeft veel gevoel voor medemensen. In zijn enthousiasme om met alle beschikbare middelen ter zijde te staan tracht hij ook zijn opvattingen aan anderen over te dragen.

De Amerikaan kan kan zich in het algemeen moeilijk in de gedachtesfeer van een ander verplaatsen waardoor bijvoorbeeld zijn debat dikwijls beperkt blijft tot een verwijzing naar zijn reeds uiteengezet standpunt.

Efficiency voeren zij overal streng door, zowel in de fabriek als in de „drugstore”. Hiertoe heeft ook elk individu een betrekkelijk kleine en scherp omlinjnde taak. De Amerikaan is daardoor in het algemeen een uitstekend specialist.

Tenslotte nog enkele opmerkingen over de bewoners van de kleinere West-Europese landen.

De Skandinaviërs zijn, mede door de geografische positie van hun land, meer teruggetrokken dan de Nederlanders en de Belgen. Bovendien heeft het feit, dat zij slechts weinig zon genieten tot gevolg dat ze ook weinig levenslustig zijn. Aangezien zij echter zeer bezadigd, zelfs enigszins traag zijn, veroorzaken zij weinig moeilijkheden. Ze zijn steeds op internationale besprekingen aanwezig en volgen deze met grote belangstelling. Zij nemen echter slechts weinig aan de discussies deel.

De Belgen behoren, zoals reeds werd opgemerkt, gedeeltelijk tot de Latijnse volken en delen uit dien hoofde in de erfenis van de oude Romeinen. De Noordelijke Belgen behoorden, evenals de bewoners van onze landstreek, ten tijde van het Romeinse imperium nog tot de barbaren. Opvallend scherp is deze grens nog bewaard gebleven in de taalgrens tussen Vlamingen en Walen. Wanneer men de Zuid-Nederlanders kent, zal men dan ook weinig moeite hebben de Vlamingen te verstaan.

De Nederlanders hebben, van de tijd der Noormannen tot de Franse bezetting, aan verschillende invloeden blootgestaan. Onze volksaard kan zich daardoor gemakkelijk aanpassen zowel bij de intelligente, beweeglijke Fransman, de statige, conservatieve Engelsman, de dynamische, efficiënte Amerikaan als bij de stugge Skandinaviër. Deze omstandigheid, welke nog versterkt wordt door onze geografische positie alsmede onze kennis van vreemde talen, maakt het voor ons gemakkelijker om ons op internationaal terrein te bewegen. Het is ook daarom dat wij in het internationale overleg zulke goed kansen maken bij het doen van voorstellen, het leveren van critiek, het vinden van compromissen en in vele gevallen zelfs voor het vervullen van leidinggevende functies. Een eerste vereiste is echter, dat we onze volksaard en onze positie op de juiste en ook op correcte wijze weten te benutten.

Het is daarom, dat het mij gewenst voorkwam praktische ervaringen gecombineerd met een bescheiden theoretische kennis in een artikel samen te vatten, omdat ook de Nederlandse officier in deze tijd bijna dagelijks direct of indirect met deze vraagstukken in aanraking komt.

VERMELDING VAN ADRES

Vele inzenders van artikelen verzuimen op de kopij hun adres te vermelden. Dit adres is nodig voor het toezenden van de drukproeven en het overmaken van het honorarium.

VERMELDT DUS STEEDS UW ADRES

Crisis in moed

door Col. Anthony Standish, U.S. Army
in „Combat Forces Journal”, April 1952.
bewerkt door O. A. L. KORINTH, *Majoor der Infanterie.*

II. (Vervolg van blz. 126, Maart 1954, nr 3).

Hoe kweken wij vechters?

Generaal Marshall concludeerde, dat er graden van vaardigheid in vechten bestaan. Een ernstige fout in onze aanvalsmethoden was, dat ze de infanterist een gevoel van verlaten-zijn geven. Als de situatie critiek scheen en het risico groot — de spanningslimiet (s.l.) dus erg hoog — voelde hij zich plotseling geheel alleen aan zichzelf overgelaten met niemand in zijn buurt, die hem werkelijk helpen kon. Marshall ontwierp methoden om dit gevoel te boven te komen, die nauwelijks een verlies aan doeltreffendheid in de aanvalsmethoden tot gevolg hadden. Zij werden beproefd, bleken effectief te zijn, en werden in Korea toegepast.

Wàt hij deed om te maken, dat de aanvallende infanterist zich in het gevecht niet zo alleen gevoelde, was: *de s.l. van de situatie verlagen.* Het gevoel van alleen-zijn was een sterk ongunstig inwerkende kracht in de aanvals-situatie. Het veroorzaakte een stijging in de s.l. Het elimineren van deze ongunstige kracht stond meer onderbewustzijns toe de betreffende manschappen het gevoel te geven: „Je fixt het wel”. Maar daarmee was hun *geestelijke limiet* (g.l.) voor nog geen milimeter gestegen. Dit kan niemand bewerkstelligen.

De strijdkrachten waren gedurende W.O. II en in de 1e fasen van Korea aan veel critiek blootgesteld, omdat aan de soldaten geen overtuiging van de noodzakelijkheid van de strijd was bijgebracht. Maar het was niet zo, dat militairen uit W.O. II niet wisten waarvóór zij vochten. Dat was allemaal in couranten en door de radio duidelijk uiteengezet en voorts waren de recruten er door theorieën en films (zoals de film „Waarom wij vechten”) bewust voldoende van doordrongen.

Maar bij zielsziekte gaat het om het *onder-bewustzijn.* „Geestelijke suggestie” raakt slechts het *bewustzijn*; maar kan iemands geestelijke stabiliteitslimiet *niet* veranderen. Voor volwassenen met een bevredigend hoge geestelijke limiet (g.l.) was het feit, dat hun vaderland in oorlog was, overtuigend genoeg. Zulke mensen hadden niet méér nodig en vroegen zich niet af: „Waarvoor vechten wij?” Zij wisten dat. Het was het onderbewustzijn van de „niet-vechter”-types, dat deze personen ingaf: „Is dit alles wel nodig?” Wat doe ik hier eigenlijk in het Leger? Natuurlijk is er een goede reden en die weet ik. Maar ik zal mijn zelfrespect behouden door duidelijk naar voren te brengen, dat niemand mij wat gezegd heeft, waarom men mij iets wil laten doen wat ik niet doen kan—*n.l. vechten.*”

Het is de plicht van de Legerleiding, een man paraat te maken om de oorlog in te gaan, door zijn intellect, zijn lichaam en zijn geest daarop voor te bereiden.

Wij moeten zijn verstand oefenen, zodat hij weet wat hij moet doen en hóe. Wij moeten zijn lichaam in goede conditie brengen, zodat het steeds in staat is om uit te voeren, wat het verstand het voor-

schrijft en wij moeten zijn geestkracht in goede conditie brengen voor de krachtsinspanning op het slagveld. Het is niet alleen onwils de geest te verwaarlozen, het is wreed! Als men een man gewent aan een gemakkelijke, comfortabele levenswijze en hem dan plotseling voor de ontberingen van het slagveld stelt, moet zijn geestkracht zich hier snel aanpassen en dan daarin te kort schieten.

Bij het in conditie brengen van de geest hebben wij in de eerste plaats te maken met het onderbewustzijn. Wij trachten deze „auto-maat” bij te brengen, dat zijn eigenaar straks de moeilijke „situaties” van het slagveld „nemen kan”. In onze „gevechts-indoctrinatie-cursussen” (*opleiding*

om de manschappen vertrouwd te maken met de omstandigheden op het gevechtsterrein. Red.), waarbij onder machinegeweervuur kruipend terrein gewonnen moest worden, onder, door en over hindernissen heengegaan moest worden, terwijl springladingen tot ontploffing gebracht werden, deden wij een grote stap in de goede richting voor het in conditie brengen van de geest. Maar na afloop van de oefening keerden wij dadelijk terug naar de kazernes, ontspanden ons geheel, aten een overvloedig maal en deden de keuze uit de vele ontspanningsmogelijkheden, ons aangeboden door vriendelijke U.S.O.-dames (soort N.I.W.A.), tegen wier motto „niets is te goed voor de jongens” wij zelden op kwamen. Meerdaagse oefeningen kwamen niet tot hun volle effect, omdat de snel reagerende „U.S.O.-reconditie” er steeds dadelijk op volgde. Als een commandant, die zich bewuste was van dit probleem, zijn mensen gedurende de gehele week onder gevechts-omstandigheden in het terrein hield, moest hij hen op week-ends toch laten gaan. En dan namen de vriendelijke dames de teugels in handen en pasten de „U.S.O.-maak het hun weer gemakkelijk en prettig” reconditie toe.

Het in conditie brengen van de geest deed vaak na elke stap vooruit twee stappen achteruit. Onze tegenstanders in W.O. II, de Duitsers, hadden van oorlogvoeren een nationale industrie gemaakt; toch kostte het hun 4 à 5 jaar om een Infanterie Divisie behoorlijk te trainen. Haar officieren waren hoogst serieus. Zij studeerden hard om zichzelf paraat te maken voor het oefenen en leiden van hun troep. Wij hadden slechts 1 jaar tijd voor de training van onze troepen. En wij trachten dit te doen in vrije-tijden en met alle huiselijke gemakken, compleet met inbegrip van de liefhebbende echtgenote, die wij overal met ons meevoerden om te veel van onze „buiten-dienst”tijd op te eisen, in stede van die te besteden aan onze voorbereiding op onze komende oefentaak van morgen of de volgende week.

Het is van grote betekenis, dat in de periode van het „hoge-vechters-

CRISIS IN MOED

Ter vergemakkelijking van de lezing van dit artikel:

g. l. betekent geestelijke limiet:
de bovenste grens van de geestelijke draagkracht

s. l. betekent
geestelijke spanningslimiet:

de resultante van alle krachten, die gunstig of ongunstig op een mens inwerken

Als bij de militair in de strijd

de s.l. de g.l. overtreft, dan „knapt hij af” en wordt ziek van geest of lichaam

percentage" van W.O. I de vrouwen thuis gelaten werden; er waren geen ontspannings- of week-end-verloven en verder was er zeer weinig U.S.O. „verwekelijking". En er was ook weinig of geen vraag naar al deze zaken, zowel bij de manschappen als bij het publiek. Maar, indoctrinatie van de geest kan de geestelijke limiet (g.l.) *niet* verhogen, deze verlaagt slechts de geestelijke spanningslimiet (s.l.) van de slagveld-ontberingen. Door geleidelijk aan de geest te dwingen om een hard leven te aanvaarden, omzeilen wij de schok van een plotselinge overgang van comfort naar ontbering.

Uiteindelijk moet de infanterist de s.l. van de bevolen aanval tegemoet treden. De niet-vechters vallen niet aan; zij *kunnen* dat eenvoudig niet. Hun geestelijke gesteldheid laat dit niet toe. Hun onderbewustzijn belet hun dit. Als zij konden, zouden ze het wèl doen en hier ligt de grenslijn.

De vechters vallen wèl aan. Hun onderbewustzijn taxeert „Ja, ik kan het doen" en weerstreeft dus niet. Maar daarna komt weer een aanval en nog een, en nog een, dag in dag uit. De spanningssituatie wordt verlengd. Wie worden gedood en gewond?, vragen de onderbewustzijns zich af. Dat is nu duidelijk genoeg: zij die de risico's nemen. Het grootste deel der verliezen ligt bij de vechters. Om mèt de aanval mee voorwaarts te gaan en te vuren, moet je je zelf blootstellen aan elk soort van vuur van de vijand. De *vechters* vestigen de aandacht van de Art. en Mort. waarnemers op zich, die dienovereenkomstig hun vuren wijzigen. En het meest moordend voor het moreel van elke vechter is, dat hij dient als schiet-schijf voor het gerichte vuur uit de lichte automatische en andere handvuurwapens. Nu schieten zij op hemzelf!

De *niet-vechter* trekt geen vuur. Hij schiet niet, dus kan de vijand hem niet horen. Hij geeft zich zo min mogelijk bloot, dus krijgt de vijand hem slechts zelden te zien. Uit 's vijands standplaats bezien is hij *achter* bij de vechters en vormt dus slechts een latere, secundaire bedreiging. Dus wordt praktisch al het directe vuur gericht op de *vechters*, met als gevolg, een hoog percentage aan verliezen bij deze categorie.

Zodoende ontstaat een nog hogere „situationele" s.l. — het voortgezette gevecht. Hoe langer deze gevechtssituatie duurt, hoe hoger de s.l. stijgt. Het onderbewustzijn van de vechter verwerkt dit alles automatisch. Er zal bij een steeds langere duur van de gevechtssituatie voor nagenoeg elke vechter echter een tijd aanbreken, dat zijn onderbewustzijn oordeelt, dat de s.l. zijn g.l. spoedig zal bereiken of zal hebben bereikt. Dan kunnen verschillende dingen gebeuren. Als de s.l. een plotselinge sprong omhoog maakt — b.v. wanneer een granaat dicht in de buurt ontploft of een kameraad op in het oog lopende wijze verminkt wordt, kan het onderbewustzijn onmiddellijk en uit eigen beweging in werking treden en oorzaak zijn, dat zijn persoon een psycho-geval wordt van een geestelijke of lichamelijke ziekte-toestand (shell shock). Vaker nog zal het onderbewustzijn het bewustzijn ingeven: „Je bent vastgelopen onder het vij. vuur; die arme Jan werd zojuist geraakt — blijf liever hier achter en help hem."

Soms zal het bewustzijn er niet toe gebracht kunnen of willen worden zich door deze stem te laten verleiden, als gevolg van innerlijke krachten, die sterker zijn dan deze verleidende stem, zoals persoonlijke trots, korpsgeest, loyaliteitsgevoel t.o.v. de Cdt. en de kameraden. Dan wordt het

onderbewustzijn door de beslissingen van het bewustzijn tot zwijgen gebracht. Alles kan dan een tijd lang goed gaan, maar als de s.l. het peil van de g.l. bereikt, of overschrijdt, zet het onderbewustzijn een punt achter het gehele geval en de man wordt een psychopaat. (Vandaar dat het bijbrengen van trots, corpsgeest, loyaliteitsgevoel enz. slechts tot op zekere hoogte effect sorteert).

Ofwel het bewustzijn zal toegeven aan de drang van het onderbewustzijn en het zal dat vaak doen nadat andere vechters in hetzelfde onderdeel begonnen zijn aan deze drang toe te geven. Dan worden alle of nagenoeg alle „vechters” in werkelijkheid „niet-vechters”. Dan heeft dit onderdeel zijn gevechtswaarde verloren. *Iedereen* wordt nu „neergedrukt” door het vij. vuur en het onderdeel zal de aanval niet doorzetten voor en aler het aanvalsdoel tot puin gebombardeerd is zonder kans op overlevenden aan 's vijands zijde.

Het onderdeel is nu niet langer een vechtend onderdeel, maar is een „terrein bezettend” onderdeel geworden. Als het een klein onderdeel is (peloton, cie) zal het een neven-onderdeel geen steun in welke vorm ook meer verlenen. Als het groot is, is zijn gevechtswaarde evenredig geworden aan de mate waarin het ondersteunend vuur of tactische luchtsteun verkrijgt. Het percentage aan verliezen daalt, maar de *totaal*-verliezen stijgen, omdat de campagne gerekt wordt. In de verdediging zullen terrein-bezettende onderdelen het slechts houden zolang het vij. vuur zonder uitwerking blijft en de eigen ondersteunende vuren en de luchtsteun de aanvallers op een afstand houden. Als een gevecht op korte afstand dreigt, gaan zij terug. Zij zullen niet onder vuur naar het aanvalsdoel willen oprukken.

Als zij onder vuur komen is het soms niet eens mogelijk hen er toe te brengen, zich in *voorwaartse* richting te verplaatsen naar een meer gedekte opstellingsplaats. Maar zij zullen zich altijd wel in *achterwaartse* richting willen verplaatsen. Een voorwaartse beweging vereist geweldige hoeveelheden contrabatterij-vuren en luchtbombardementen. Wanneer zij nabij het aanvalsdoel zijn, zullen zij niet tot het werkelijke nabij-gevecht overgaan voor- en aler een handgemeen onwaarschijnlijk is geworden. Vandaar dat een onevenredig zwaar vuur op de eerste aanvalsdoelen vereist wordt, vooral als deze goed versterkt zijn.

Het percentage aan verliezen onder de jongere officieren en de onderofficieren is ontzettend. De slot-actie op de grond komt neer op een actie van een door een officier of onderofficier aangevoerde gevechts-verkenings-patrouille.

Troepen, die niet werkelijk aanvallen, maar slechts „het terrein bezet houden”, kunnen een terugtrekkende, maar nog weerstand biedende vijand slechts achtervolgen met behulp van ondersteunende vuren en bombardementen, en slechts met een snelheid, die met de voorwaartse verplaatsing van deze vuren gelijke tred houdt. Dientengevolge zullen de verliezen en desorganisatie van de vij. minder groot zijn dan zij hadden kunnen zijn, met gevolg, dat de campagne gerekt wordt. Dit blijkt het meest in die gevallen, waarbij de inzet van het pantserwapen beperkt of onmogelijk is.

Dalen onderdelen vaak af tot een peil, waarin ze niet meer effectief zijn?

Vele overkwam dat tijdens W.O. II. Maar toch zijn in elk onderdeel

altijd enkele „vechters” beschikbaar, zelfs wanneer de gevechtswaarde van dit onderdeel het dieptepunt bereikt heeft. Dit beeld ener gevechtswaarde geeft ook een onderdeel in het beginstadium van het gevecht, dat een laag percentage aan „vechters” bezit, b.v. 6 à 7 per peloton. . . .

Wat kan gedaan worden tegen de noodlottige mentaliteit van de niet-vechters?

Er zijn: 1e. oplossingen, welke een onmiddellijke verbetering tot stand kunnen brengen en die, mits spoedig toegepast, op korte termijn resultaten kunnen opleveren, en: 2e. oplossingen, welke pas na jaren volledig effect kunnen sorteren.

I. Maatregelen op korte termijn.

Alle „dadelijke” oplossingen zijn methoden, die slechts tot doel hebben de zwakke menselijke vaten te verstevigen, waarin de onprettige wateren van dienstverplichtingen en dienstbelang, gegoten moeten worden. Wij stoppen de lekkende plekken met „gunstige-situatie-effecten” en brengen versterkende banden van „tegendrang” aan. Wij moeten dit doen omdat wij eenvoudig geen deugdelijke vaten genoeg in voorraad hebben. Wat moeten wij met een gammel vat, dat gewoonweg niet geschikt gemaakt kan worden voor het bevatten van water? Wij moesten er ons van ontdoen, in stede van dat wij thans jaarlijks millioenen dollars uitgeven aan vergoedingen voor geleverde „prestaties” van ondeugdelijke vaten. Maar . . . slechts een klein deel van de vaten, die wij gebruiken, behoeven werkelijk water tot aan de rand gevuld te bevatten — n.l. de infanterist en sommige van de andere categorieën strijders.

Alle andere vaten kunnen voldoen, als zij van een weinig minder tot véél minder water kunnen bevatten. Dus zullen de oplossingen, die op korte termijn, maar toch niet onmiddellijk, resultaten zullen opleveren, zijn:

1e. Stel vast hoeveel water de vaten, die wij voor de verschillende doeleinden nodig zullen hebben, zullen moeten kunnen bevatten.

2e. Onderzoek de vaten die wij toegewezen krijgen op de hoeveelheid water, die zij kunnen bevatten.

3e. Zet de vaten van hogere kwaliteit op de plaatsen, waar zij het meest benodigd zijn en ga trapsgewijze omlaag.

II. Maatregelen op lange termijn.

De oplossing „op lange termijn” is er op gericht, de vaten-makers (ouders, onderwijzers enz.) er toe te brengen, betere vaten te construeren. Als wij daarin konden slagen, zouden wij voor ons volk veel meer doen dan alleen de strijdkrachten van een goede aanvoer te verzekeren.

De strijdkrachten zijn niet de enige, die water in de vaten gieten; zij moeten alleen heel wat méér water in méér vaten gieten. Een zeer belangrijke directe oplossing is het juiste gebruik van de „tegendrang” (counterurge). Wat eerder gezegd is omtrent het verband tussen het onderbewustzijn en de s.l. en g.l. was eigenlijk wat al te eenvoudig uitgedrukt. Een ieder die ervaring heeft in omgang met mensen, vooral met hen, die aan grote spanningen onderhevig zijn, weet, dat een belangrijk deel van het beeld nog steeds ontbreekt.

Het onderbewustzijn is het eindtotaal van alle in het verleden opgedane ervaringen. Dit is de reden dat in de jeugd de zich opeenstape-

lende ervaringen tijdens de beginperiode vóórdat de geestelijke limiet (g.l.) voor altijd gevestigd is, van zo groot belang zijn. Neem eerst het geval van de man met een hoge geestelijke limiet (g.l.).

Nadat deze voorgoed gevestigd is, is het onderbewustzijn gereed om in werking te treden. Maar als de g.l. altijd een stuk hoger staat dan de s.l. van de situaties, waartegenover hij komt te staan, komt het onderbewustzijn nimmer in actie. Het doet geen ondervinding op in een nabij-ontmoeting met een s.l., die zijn g.l. nabij komt. Zijn enige ervaring van automatisch in actie komen is *niets* te doen en dit wordt een gewoonte.

Zo'n jeugdig iemand zou b.v. automatisch reageren door zijn bloed af te staan indien hij zou vernemen, dat de voorraad aan „bloed” in Korea tot een gevaarlijk laag peil was gedaald. Maar als hij plotseling voor een situatie met een te hoge s.l. gesteld wordt, heeft het onderbewustzijn niets om op terug te vallen en het kan dus niets doen om er bij het bewustzijn op aan te dringen, deze situatie te vermijden of te omzeilen, tenminste niet voordat het te laat is. Als deze situatie zich zo snel ontwikkelt, dat diens s.l. de g.l. bereikt of te boven gaat vóórdat de ongetrainde automaat van het onderbewustzijn gealarmeerd is en enige drang tot omzeiling van de situatie heeft kunnen uitoefenen, knapt de man af.

Dit verklaart, waarom zoveel mensen plotseling en zonder voorafgaande waarschuwing geestelijk ziek kunnen worden.

Keer nu terug tot de man met een lage g. limiet. Zodra de g.l. „gefixt” is, is er voor het onderbewustzijn volop „automaat-werk” te doen en dadelijk. In het begin natuurlijk eveneens zonder op voorafgaande ervaringen te kunnen steunen. Maar het heeft één voordeel boven de automaat van de hoge g.l. Dit onderbewustzijn, zich van zijn lage limiet bewust, is van meet af aan op zijn hoede. Dus kan het, zelfs in het begin, al aardig juiste schattingen maken van zijn vermogen. (Als het dit niet kan, knapt zijn eigenaar af en wordt een van de normale „break-down” gevallen, die zich bij kinderen of half-volwassenen vaak voordoen).

Maar in vele momentele situatie-gevallen heeft het onderbewustzijn nog steeds niet genoeg ervaringen opgedaan om een juiste schatting te doen en wacht te lang alvorens de situatie te ontduiken. De situatie wordt omzeild, maar met een voor het onderbewustzijn niet voldoende grote veiligheidsmarge. Denk er aan, dat de ervaringen die tijdens de vormende jeugd-periode op het onderbewustzijn inwerken, zijn „standaard” voor automatisch in werking treden bepaalden: „Alles moet aangenaam voor mij zijn, vermijd alles wat onaangenaam en moeilijk is, zoek alleen hetgeen prettig en gemakkelijk is”. Na elke doorleefde situatie, welker s.i. de g.l. nabij kwam, zegt de automaat bij zichzelf: „Dat was onaangenaam en moeilijk — dat kwam mij te ná voor wat betreft mijn gemak. Ik zal voortaan eerder moeten gaan ontduiken.”

„Te ná voor wat betreft mijn gemak!” De automaat van de hoge g.l. was er op getraind om onprettige dingen te aanvaarden terwille van zijn verplichtingen tot de gemeenschap; de automaat van de lage g.l. was er op getraind dergelijke dingen te ontwijken. Dus zal na enige tijd de lage limiets-automaat een steeds grotere marge nemen ter verzekering van zijn gemak. Hoe vaker zijn eigenaar zich stoot of een „narrow-escape” heeft, hoe groter zijn veiligheidsmarge wordt. Op een gegeven moment zal deze automaat, als gevolg van de opgedane ervaringen, in

feite een *nieuwe* g.l., een z.g. gedragslijns-limiet (g.l.l.) vestigen en zal verder van deze (lagere) nieuwe limiet als werkbasis uitgaan bij het bepalen van zijn gedragslijn. Een geestelijke break-dwon is nu niet langer het criterium voor de automaat; nu zal de als maximum te aanvaarden s.l. alleen situaties aan kunnen, die in het geheel geen ongemakken of ontberingen inhouden. In tegenstelling tot de eigenlijke g.l. (de grenslijn tussen geestelijk welzijn en geestelijk ziek-zijn) heeft deze gedragslijns-limiet, (g.l.l.), zoals wij hem zullen noemen, geen vastgelegde grens. En daar het totaal van de ondervindingen van gemak en comfort steeds groter wordt, aangezien alle andere situaties verworpen worden, zal de g.l.l. hoe langer hoe lager worden, totdat er uiteindelijk een groot verschil bestaat tussen gedragslijns-limiet en de oorspronkelijke geestelijke limiet (g.l.). En het voorname punt is, dat het onderbewustzijn van een dergelijk persoon slechts de g.l.l. als werkbasis gebruikt wanneer het tegenover een bepaalde situatie komt te staan, juist zoals het eens de werkelijke g.l. gebruikte. Dergelijke gedragslijn-limiet-gevallen zijn veelvoorkomend en het mensdom heeft deze altijd effectief behandeld door toepassing van de „*tegendrang*”.

Een tegendrang is iedere kracht, die er toe dient, iemands gedragslijns-limiet omhoog te stuwen in de richting van zijn werkelijke g.l. Dit kan bereikt worden door op de s.l. van een bepaalde situatie een bovenstructuur van uitgezochte „*tegendrangen*” te stapelen, die er toe moeten dienen de gedragslijns-limiet omhoog te duwen naar de werkelijke g.l. Dit is niets nieuws; wij doen het iedere dag en het sorteert effect. Zie hier een eenvoudig voorbeeld:

Bij drang naar het bezit van meer geld gaan wij niet over tot diefstal als er een sterkere *tegendrang* is: de vrees voor de gevangenis, die sterker is dan de drang naar geld.

Personen met een hoge g.l. hebben geen tegendringen nodig, die met een lage g.l. kunnen zonder deze niets van enig belang presteren. Het is echter onder de grote massa van middelmatige geestelijke limieten, dat deze tegendringen wonderen presteren.

De jonge mijnheer X heeft een tamelijke hoge g.l. Maar deze g.l. is laag genoeg om ergens een gedragslijns-limiet te hebben gevormd vóór hij in dienst kwam. Nu is hij als soldaat X onderworpen aan de militaire vorming, die zijn intellect, zijn lichaam en zijn geest geschikt moet maken voor de militaire dienst. Zijn onbewustzijn herinnert zich de intellectuele en lichamelijke training uit de schooljaren, als het ware de voorbereidende cursus, en daarom zijn de militaire s. ln., waarvoor hij nu gesteld wordt, voor hem aanvaardbaar. Maar wat te beginnen met al de andere tierlantijntjes, die aan deze militaire vorming vastzitten: orders opvolgen, bevelen krijgen, reglementen en dienstvoorschriften naleven, op tijd opstaan, scheren, je das en je pet zus en zo dragen, aantreden, vastgestelde uitgaansuren, gedrag in het openbaar, groeten, MP, enz. ? Op dergelijk gebied heeft zijn onderbewustzijn geen of weinig voor-ervaring gehad, derhalve zijn de s.l. van de situaties te hoog voor zijn gedragslijns-limiet en dus gaat het onderbewustzijn er tegen in.

Als nu zijn instructeurs hem in dit opzicht niet naar behoren aanpakken, ontwijkt hij deze dingen zo vaak hij kan en — komt er goed af. Zodoende wordt het de disciplinaire tegendringen onmogelijk gemaakt, zijn gedragslijns-limiet omhoog te drukken tot aan zijn eigenlijke gees-

telijke limiet. Waarbij nog komt, dat de zachtmakende maatregelen van U.S.O. en andere kamp „volgers” en „volgsters”, door deze slappe instructeurs toegelaten, zijn gedragslijns-limiet laag *houden*. Uiteindelijk is zijn onderbewustzijn er op getraind, als uitgangspunt te nemen: „Ik volg orders alleen op als zij mij gelegen komen — tenzij iemand mij *dwingt*, ze op te volgen.”

Dit gaat zo voort totdat hij op zekere dag de order krijgt, op een bepaald object aan te vallen. Omdat de vijand op hem schiet, wordt „op het object afgaan” plotseling voor soldaat X een aangelegenheid, die hem in het geheel niet convenieert. En dus zal hij het niet doen, tenzij iemand hem er toe *dwingt*.

Maar er zijn nog andere Xen in dit peloton plus nog de nodige soldaten met *werkelijk* lage g.ln. De luitenant blaast op zijn fluit. Zes of zeven vechters (hogere g. ln. met gewoonlijk de gp.cdt. inbegrepen), beginnen de voorwaartse beweging maar vertragen bijna dadelijk al hun gang, als ze links en rechts om zich heen zien, dat anderen achter blijven. Luitenant S. is verrast — bij de oefeningen was het toch zo heel anders? Hij ziet niet veel van zijn aanvalsgroepen, dus gaat hij op onderzoek uit. Maar op dit moment klinkt het uit zijn handy-talkie: „Vooruit, Lt. S. Schiet op! De vuurwals is verlegd en je zult spoedig je nevelscherm kwijt zijn.” De stem van zijn C.C. klinkt snauwend en dringend en Lt. S. weet waarom. Beter nú vooruit te gaan met een paar man vóórdat het rook-scherm optrekt en de vijand zich hersteld heeft van de schok, veroorzaakt door de vuurwals. En dus gaat hij met de moed der wanhoop voorwaarts, al schreeuwende: „Volg mij!” De *vechters* gehoorzamen, terwijl zij tevens in zijn richting lopen om „aanleuning” te zoeken in het gevaar.

Nu komt vuur uit 's vij. richting, gericht op de kleine groep „vechters” — de voor de vijand enig zichtbare directe bedreiging. En met dat dit groepje verder voorwaarts gaat, wordt het vuur hoe langer hoe meer afgeleid van de achtergeblevenen — de Xen en de lage g-limieten, de *niet-vechters* . . .

Nu weerklinkt rumoer van achteren. De zware mitrailleurs en mortieren veranderen voorwaarts van stelling. Waarnemers komen naar voren, jeeps beginnen te rijden. Soldaat X heeft nu een nieuwe situatie onder het oog te zien en zijn onderbewustzijn dringt aan: „Pas op, dat men je niet op deze plaats aantreft. Wat werd er in het voorschrift ook weer gezegd omtrent krijgsraad en vuurpelotons? Nú *moet* je het wel wagen.” Dus gaat hij voorwaarts, tezamen met de andere Xen en zelfs verscheidene lage g.ln. Al hijgende komen zij bij het aanvalsobject aan. Lt. S. is wederom verrast. „Wel, achteraf zijn zij er toch allemaal.”

Hij heeft geen tijd om er zich verder over te verbazen, hoe dit alles eigenlijk in zijn werk is gegaan, want hij moet nu dadelijk aan de slag met het weer op orde brengen van zijn peloton, zijn positie te consolideren of de aanval voort te zetten. Maar als hij scherp gelet had op de herverdeling van de munitie, zou hij de oplossing gevonden hebben. Hij zou dan opgemerkt hebben dat de Xen en verdere niet-vechters bronnen van munitie-aanvulling voor de vechters vormden . . .

En nu de „strenge” opleiding.

Laten wij nu uitgaan van soldaat X in een ander onderdeel, waar hij geleid wordt door humane *strenge* instructeurs. Orders worden gegeven, omdat er een reden voor is. Soldaat X's superieuren leggen het „waar-

om" van deze orders uit, niet altijd, maar wel als het nuttig is. En de uitvoering van deze verkregen orders wordt zorgvuldig gecontroleerd.

„Ontspanning-brengers" worden thuis gelaten, in ieder geval wordt hun belet, dat zij Officiers- en O.O.-cursussen en andere oefeningsvoorbereidingen hinderen. U.S.O. activiteit wordt slechts geoorloofd, voor zover deze ontspanning en recreatie biedt in de *vrije tijd*.

Artikelen en plaatjes in door militaire organisaties uitgegeven tijdschriften moeten er mede toe strekken, *vechters* te vormen en geen *niet-vechters*. Zij moedigen steeds weer aan, om als een man te handelen, ontberingen te aanvaarden en minder acht te slaan op het zo dierbare eigen-comfort en eigen-gemak. De vragen, die aan de soldaat bij „opinie-onderzoeken" gesteld worden, mogen hem nimmer de indruk geven, dat hij de dienst kan uitmaken — (in een kinderlijke poging om hem te tonen, dat de legerleiding aandacht wijdt aan zijn persoonlijke belangen). Gevraagd kan worden of hij de voorkeur geeft aan gelei of stroop op zijn pannekoeken, maar niet wat zijn mening is over zijn groeps-, pelotons- of C.C.

Het resultaat van dit alles zal zijn, dat X's gedragslijns-limiet omhoog gedrukt wordt door deze *tegendrang* tot dat deze eindelijk zijn werkelijke g.l. bereikt heeft, met gevolg, dat hij de taken, die hem opgedragen worden, steeds zo goed als hem dat mogelijk is zal uitvoeren.

Wanneer hij dan op het slagveld aankomt, zullen hij en vele andere Xen bemerken, dat hun g.l.n. hun toestaan *vechters* te zijn. De militaire tegendringen, i.c. redelijke, onpartijdige, *streng* discipline, zullen het vechterspercentage hebben doen stijgen. Gedurende W.O. II was zulks verre van gemakkelijk te bereiken. De discipline was dermate verslapt, dat cdt.n. veel onzelfzuchtige zelfverzekerdheid behoeften om de vloed van „melk en honing" tegen te gaan met gezonde, in de praktijk beproefde militaire tucht.

Generaal Marshall vond uit, dat sommige cdt.n. een poging in deze richting hadden gedaan en dat in hun onderdelen het quantum aan vechters 10 % boven het gemiddelde stond.

Het was het „wishful thinking" der officieren van W.O. II dat hardnekkig weigerde „de harde realiteit van het gevecht" onder de ogen te zien, dat hun later ongeluk veroorzaakte. Het enige excuus voor deze officieren was, dat degene, wie deze harde realiteit het eerst onder de ogen kwam (de pel.cdt. zoals Lt. S. er een van was), gewoonlijk tegen de tijd, dat hij er achter was gekomen, bij de gravendienst ingeschreven of in het hospitaal opgenomen was en zijn opvolger dezelfde kringloop moest doorlopen. En als er geen officieren meer waren om de functies van pel.cdt. te vervullen, werd uit de 15 % *vechters* een keuze gedaan voor een slagveld-bevordering tot pel.cdt.

(Slot volgt.)

Victory is won only by a proper combination of various powerfull weapons, primarily infantry artillery, armor and air properly supported by the other arms and services. It is as important to recognize the importance of the battle team as it to recognize that much of the success of the team depends on the support it receives.

General COLLINS.

De schietsport in het leger

door J. DE VRIES, *Adjunct-onderofficier Instr. der Infanterie.*

Bij de officiële ingebruikneming van een nieuw schietterrein in het Garnizoen Arnhem op 23 Augustus 1952, in tegenwoordigheid van vele militaire en burgerlijke autoriteiten, sprak de Voorzitter van de Koninklijke Nederlandse Bond van Scherpschutters, Mr L. A. S. J. Baron van der Feltz, de hoop uit dat de militairen zeer spoedig de burgerschutters in prestaties bij het schieten zouden overtreffen, omdat schieten toch eigenlijk een militair vak is. Voorts, dat het schieten in staande houding meer zal worden beoefend, omdat dit noodzakelijk is voor Internationale Schietwedstrijden.

De afdeling Deelen, een militaire scherpschuttersvereniging, die haar éénjarig bestaan vierde, had bij dit Nationaal Concours de leiding. Daaraan konden deelnemen militairen en politie in korpsverband en individueel en burgerverenigingen.

Voor de militairen was gerekend op vrij vervoer volgens Bijlage D par. 5 punt 10. Voorl. Reglement I.D. voor de K.L., nr. 1584, maar dit was niet het geval, omdat geen kosten voor het Rijk in rekening mochten worden gebracht. Tegen het einde van het concours is dit in gunstige zin gewijzigd, doch voor een behoorlijke deelname van militairen was het toen te laat. De Kon. Marechaussee kon niet deelnemen wegens dienst. Er zijn slechts 60 militairen geweest voornamelijk van de Nat. Reserve. Van de Rijkspolitie en Gemeentepolitie was er geen enkele deelnemer. Er waren 360 deelnemers.

Waarom heeft het Leger practisch ontbroken bij dit concours? Waarschijnlijk wegens de voorbereidende werkzaamheden voor de oefeningen in Duitsland. Andere oorzaken waren:

alle vooroorlogse wapens waren tijdens de bezetting in beslag genomen; nieuwe wapens, geschikt voor de schietsport, zijn te duur; legerwapens thans in gebruik zijn als sportwapen minder geschikt wegens de grote spreiding; munitie is veel te duur; schietbanen zijn er voor de beoefening van de schietsport veel te weinig en de aanleg is te duur; voor de „kleine man” is deze sport niet meer te betalen; overmatige controle door de politie op grond van de vuurwapenwet; medewerking van pers en radio is te gering, omdat het publiek voor deze sport geen belangstelling heeft.

Werd de schietsport vóór 1940 door militairen meer beoefend en was de deelname aan concoursen toen groter?

Hiervoor moeten wij dus terugblikken naar de vooroorlogse toestanden.

Het oude schietvoorschrift (S.V.I.) bepaalde in hoofdstuk VII „Prijzen en premiën”, dat het Departement van Oorlog aan de commandanten van Korpsen bedragen toekende voor prijzen en premiën bij het schieten. Dat gaf aan elke schietoefening een sportief karakter en verhoogde de schietvaardigheid. Bij nationale feestdagen werden schietwedstrijden gehouden voor de troep en uit de cantinewinst werden prijzen gekocht zomede ook de genoemde schietpremie. De prijzen wer-

den door de Korpscommandant uitgereikt. Men kon examen doen voor scherpshutter in verschillende klassen en daarvoor bestond een jaarlijkse toelage. Een ieder trachtte deze graad te verkrijgen want het zakgeld was niet zo hoog. Later werden uit bezuinigingsoverwegingen al deze regelingen ongedaan gemaakt, waardoor veel goeds verloren is gegaan.

Voor de vervallen schietpremie en de vergoeding voor scherpshutter is in de plaats gekomen het onderscheidingsteken voor scherpshutter op bijna alle wapens, waarmee de infanterie is uitgerust, bovendien het onderscheidingsteken voor geofend handgranaatwerper, seiner, telefonist enz. De onderscheidingstekenen werden op de mouw gedragen en de man was er trots op zijn mouw vol onderscheidingstekenen te dragen als bewijs van betoonde bekwaamheid. Hierin zat ook weer het sportieve element, dat in het Leger zo nodig is. Uit deze groepen kwamen dan ook de vijftallen voor schietwedstrijden, en deze hadden succes.

De beroepsonderofficieren hadden bijna bij ieder Korps hun eigen schiet-, scherm-, toneel-, muziekvereniging, enz., waarvan practisch iedere officier donateur was.

Het allervoornaamste was, dat de korpsgeest en het saamhorigheidsgevoel met dit alles gediend werden.

Na de bevrijding is dit alles nog niet tot nieuwe bloei gekomen.

Conclusie.

Om de schietsport in het Leger aan te moedigen is het noodzakelijk zeer veel van de vooroorlogse traditie over te nemen;

1. de schietpremie moet weer worden ingevoerd;
2. het onderscheidingsteken voor scherpshutter moet weer worden toegekend;
3. op nationale feestdagen moeten weer schietwedstrijden worden gehouden;
4. vrij vervoer moet worden verleend bij deelname aan nationale wedstrijden;
5. elk jaar worde een korpswedstrijd georganiseerd;
6. schietverenigingen van beroepsmilitairen moeten worden gesteund;
7. de Mr. wapenherstellers moeten geschikte legerwapens afzonderlijk houden voor schietwedstrijden;
8. munitie voor wedstrijden moet gratis beschikbaar worden gesteld;
9. bij beschikbaarstelling van gelden door de overheid voor sportterreinen moet ook gedacht worden aan eenvoudige schietterreinen;
10. bij iedere geschikte gelegenheid moet het Leger vertegenwoordigd zijn bij wedstrijden, nationaal en internationaal.

Als dit alles geschiedt kunnen wij weer spreken van schietsport ook in het Leger en dan kunnen wij voor de dag komen op wedstrijden.

Ik hoop dat vertegenwoordigers van de K.L. in de naaste toekomst op elke wedstrijd zowel nationaal als internationaal aanwezig zullen zijn; de slechte beurt bij het Nationaal Concours te Arnhem kunnen wij dan vergeten.

Medewerking van Officieren en Onderofficieren is echter noodzakelijk om het doel „de Schietsport in het Leger”, te kunnen bereiken.

Chronologie van de Tweede Wereldoorlog

door B. KONING, Kolonel van de Generale Staf

1939

1 September. Duitsland valt Polen aan. Engeland en Frankrijk eisen terugtrekking der Duitse troepen uit Polen.

3 September. Engeland en Frankrijk, Australië en Nieuw-Zeeland verklaren Duitsland de oorlog. De „Athenia” getorpedeerd.

5 September. De Duitsers steken de Weichsel over.

6 September. Zuid-Afrika verklaart de oorlog aan Duitsland.

10 September. Canada verklaart de oorlog aan Duitsland. Britse Expeditiemacht naar Frankrijk.

17 September. De Sovjet-Unie valt Polen aan.

27 September. Warschau capituleert.

29 September. Duits-Russisch verdeelingsverdrag over Polen.

1 October. Laatste Poolse weerstand op Hela geëindigd.

5 October. Wederzijds bijstandsverdrag tussen de Sovjet-Unie en Letland getekend.

6 October. Hitler doet vredesvoorstellen.

10 October. Wederzijds bijstandsverdrag tussen de Sovjet-Unie en Lithauen getekend.

12 October. Chamberlain verwerpt Hitlers vredesvoorstel.

19 October. Engels-Frans-Turks garantieverdrag getekend.

31 October. Finse delegatie naar Moskou.

7 November. Koningin Wilhelmina en Koning Leopold bieden goede diensten aan voor herstel van de vrede.

8 November. Aanslag op Hitler te München. Venlo-incident. Verloop der militaire spanning in het westen. Dr. Frank Gouverneur Generaal in Polen.

23 November. De Britse hulpkruiser „Rawalpindi” door de „Gneisenau” en „Scharnhorst” tot zinken gebracht.

29 November. De Sovjet-Unie verbreekt de diplomatieke betrekkingen met Finland.

30 November. De Sovjet-Unie valt Finland aan.

2 December. Finland doet beroep op de Volkenbond.

13 December. Slag bij de Rio de la Plata. Het Duitse vestzakslagschip „Admiraal Graf Spee” door de Britse kruisers Ajax, Achilles en Exeter gedwongen naar Montevideo te vluchten.

14 December. De Sovjet-Unie uit de Volkenbond gestoten.

17 December. De „Admiraal Graf Spee” brengt zich zelf buiten de haven van Montevideo tot zinken. Grote Finse overwinning bij Talvojarvi.

1940.

2 Januari. Hevige Russische aanvallen op de Mannerheimlinie.

8 Januari. Grote Finse overwinning bij Suomissalmi.

12—15 Januari. Verhoogde militaire spanning in het westen.

10—14 Februari. Hevige Russische aanvallen op de Mannerheimlinie.

15 Februari. Russen dringen Mannerheimlinie binnen. De Britse torpedojager Cossack valt het Duitse schip de „Altmark” binnen de Noorse territoriale wateren aan en bevrijdt een aantal krijsgeslagen.

22 Februari. De Russen bezetten enige eilanden in de Finse golf.

28 Februari. De Finnen ontruimen Viborg.

3 Maart. De Engelsen beletten het vervoer van steenkool van Duitsland naar Italië.

6 Maart. Finse delegatie naar Moskou.

11 Maart. De Geallieerden besluiten Finland hulp te verlenen.

12 Maart. Vrede van Moskou tussen de Sovjet-Unie en Finland.

18 Maart. Ontmoeting tussen Hitler en Mussolini op de Brenner Pas.

8 April. Geallieerden leggen mijnen in Noorse wateren. Noorwegen protesteert. Verhoogde militaire spanning in het westen.

9 April. De Duitsers vallen Denemarken en Noorwegen binnen. De Duitse kruisers „Blücher” en „Karlsruhe” tot zinken gebracht.

13 April. 7 Duitse torpedoboten in de haven van Narvik door de Engelsen tot zinken gebracht.

16 April. Britse troepen landen bij Namsos.

18 April. Britse troepen landen bij Andalsnes.

26 April. Engelsen bij Lillehammer teruggeslagen.

2 Mei. Duitsers nemen Andalsnes. Geallieerden ontruimen Namsos.

10 Mei. Duitsland valt Holland, België en Luxemburg binnen. De Duitsers nemen Luxemburg, Maastricht en Arnhem en landen parachutisten in West-Nederland. Britse troepen landen op IJsland. Chamberlain treedt af. Coalitiekabinet onder leiding van Churchill.

11 Mei. De Duitsers trekken over het Albertkanaal. Geallieerde troepen op Curaçao en Aruba. Brits oorlogskabinet gevormd.

12 Mei. Koningin Wilhelmina en het Koninklijk Huis verlaten ons land.

13 Mei. Duitsers doorbreken de Grebeline. Nederlandse veldleger trekt terug op Oostfront van de Vesting Holland. De Nederlandse regering verlaat het land.

14 Mei. De Duitsers bombarderen Rotterdam. Het Nederlandse leger capituleert.

15 Mei. De Duitsers trekken over de Maas tussen Mezières en Namen.

16 Mei. De Belgische regering verplaatst haar zetel naar Ostende.

17 Mei. De Duitsers nemen Brussel.

18 Mei. De Duitsers nemen Antwerpen en Amiens. Kabinetswijziging in Frankrijk. Maarschalk Pétain wordt vice-premier.

19 Mei. Generaal Gamelin als opperbevelhebber vervangen door generaal Weygand.

21 Mei. De Duitsers nemen Atrecht en Abbeville aan de Kanaalkust.

23 Mei. De Duitsers nemen Boulogne.

24 Mei. De Duitsers nemen Doornik en trekken over de Lys.

26 Mei. De Duitsers nemen Calais.

27 Mei. Koning Leopold biedt capitulatie van het Belgische leger aan.

28 Mei. Het Belgische leger capituleert. De Belgische regering in Parijs verloochent de houding van de Koning. De evacuatie van Britse en Geallieerde troepen te Duinkerken begint. Geallieerde troepen nemen Narvik.

29 Mei. De Duitsers nemen Yperen, Ostende en Rijssel.

4 Juni. De evacuatie van Duinkerken voltooid. 335.000 man in veiligheid gebracht.

5 Juni. Nieuw Duits offensief in Frankrijk op het Sommeffront. Generaal de Gaulle onderminister van defensie.

6 Juni. De Duitsers vallen nu ook aan op het front bij de Chemin des Dames.

8 Juni. De Geallieerden ontruimen Narvik. Britse vliegtuigdrager „Glorious” bij Narvik tot zinken gebracht. De Koning van Noorwegen verlaat het land en gaat naar Engeland.

10 Juni. Italië verklaart Frankrijk en Engeland de oorlog. Canada verklaart Italië de oorlog.

11 Juni. De Fransen trekken terug tot achter de Marne.

11 Juni. De Franse regering verplaatst haar zetel naar Tours. Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika verklaren Italië de oorlog.

12 Juni. De Duitsers nemen Reims. De Duitsers trekken over de Seine. Churchill

in Frankrijk. Spanje verklaart zich „non belligerent”. De Sovjet-Unie stelt ultimatum aan Lithauen.

13 Juni. Parijs tot open stad verklaard.

14 Juni. De Duitsers bezetten Parijs. Spanje bezet de internationale zone van Tanger.

15 Juni. De Duitsers trekken over de Rijn, Zuid van Straatsburg. De Duitsers nemen Verdun. De Russen bezetten Lithauen.

16 Juni. De Duitsers doorbreken de Maginotlinie. Engeland stelt Frankrijk voor om een Frans-Engelse Unie te vormen, welk voorstel door Frankrijk wordt verworpen. Minister President Reynaud treedt af. Maarschalk Pétain vormt een nieuw kabinet.

17 Juni. De Duitsers nemen Orleans en Metz. Zij bereiken de Zwitserse grens bij Pontarlier. Frankrijk vraagt om wapenstilstand met Duitsland.

18 Juni. De Duitsers nemen Belfort, Dyon en Colmar. Generaal de Gaulle wekt van Londen uit per radio het Franse volk op, de strijd voort te zetten.

19 Juni. De Duitsers nemen Lyon.

20 Juni. Frankrijk vraagt wapenstilstand aan Italië.

22 Juni. De wapenstilstand tussen Frankrijk en Duitsland te Compiègne gesloten.

23 Juni. De Duitsers bezetten de Atlantische kust van Frankrijk. Laval vice-premier.

24 Juni. Frans-Italiaanse wapenstilstand getekend.

26 Juni. De Sovjet-Unie eist Bessarabië en de Noord Boekowina van Roemenië.

27 Juni. De Duitsers bereiken de Frans-Spaanse grens.

28 Juni. Generaal de Gaulle door Engeland als leider van de vrije Fransen erkend. Maarschalk Balbo sneuvelt bij Tobroek. Engeland ontruimt de Kanaaleilanden.

29 Juni. Demonstraties in 's-Gravenhage.

30 Juni. Duitsland bezet de Kanaaleilanden.

1 Juli. De Franse regering vestigt zich te Vichy.

2 Juli. Hitler gelast de voorbereiding voor de invasie naar Engeland.

3 Juli. Engelse vloot valt Franse oorlogsschepen in de havens van Oran en Mers-el-Kebir aan. Alleen de slagkruiser „Strassbourg” weet te ontkomen naar Toulon. De Franse oorlogsschepen in Britse havens worden door de Engelsen overgenomen. Generaal Winkelman gearresteerd en in Duitse krijgsgevangenschap gezonden.

4 Juli. De Italianen bezetten Kassala en Galabat in de Soedan. Nieuwe rege-

ring in Roemenië onder Gigurtu.

5 Juli. Pétain verbreekt de diplomatieke betrekkingen met Engeland.

6 Juli. Triomfantelijke intocht van Hitler in Berlijn.

7 Juli. Mislukte Engelse aanval op de Franse slagkruiser „Richelieu” te Dakar.

10 Juli. De slag om Engeland begint. Eerste grote luchtaanval op Engeland.

11 Juli. Lebrun, president van Frankrijk, treedt af. Pétain leider van Frankrijk.

13 Juli. De Italianen nemen Mojale in Kenia.

14 Juli. Estland, Letland en Lithauen sluiten zich bij de Sovjet-Unie aan.

16 Juli. Nieuwe Japanse regering onder prins Konoye.

1 Augustus. Japanse regering maakt haar politiek in zake de „Nieuwe Orde” in de groot Aziatische levensruimte bekend.

4 Augustus. De Italianen vallen Brits Somaliland binnen.

5 Augustus. De Italianen nemen Zeila en Hargeisa in Brits Somaliland.

15 Augustus. 76 Duitse vliegtuigen boven Engeland neergehaald.

19 Augustus. De Engelsen evacueren uit Brits Somaliland.

21 Augustus. Trotsky in Mexico City vermoord. Roemenië staat de Zuidelijke Dobroedsja aan Bulgarije af.

24 Augustus. Eerste dagluchtaanval op Londen.

25 Augustus. Eerste luchtaanval op Berlijn.

29 Augustus. Frans Equatoriaal Afrika sluit zich bij de Gaulle aan.

30 Augustus. Verdrag van Wenen tussen Duitsland, Italië, Hongarije en Roemenië. Hongarije krijgt Noord-Zevenburgen van Roemenië.

1 September. De Italianen nemen Buna.

3 September. Anglo-Amerikaanse overeenkomst. De Engelsen geven de Amerikanen de beschikking over lucht- en vlootbases in Newfoundland, de Bermuda eilanden Jamaica, St. Lucia, Trinidad, Antigua en Brits Guyana in ruil voor 50 torpedojagers.

6 September. Koning Carol van Roemenië doet afstand ten behoeve van zijn zoon Michael. Antonescu „conducator” van Roemenië.

7 September. Hevige luchtaanvallen op Londen.

13 September. De Italianen nemen Sol-lum.

15 September. 56 Duitse vliegtuigen boven Engeland neergeschoten.

17 September. De Italianen nemen Sidi-Barani.

19 September. Frans Caledonië sluit zich bij de Gaulle aan.

22 September. Frans-Japanse overeenkomst inzake Indo-China. Japanners bezetten voornaamste punten in Indo-China.

4 October. Ontmoeting van Hitler en Mussolini op de Brenner Pas.

21 October. Laval bij Hitler.

23 October. Hitler en Franco ontmoeten elkaar te Hendaye aan de Frans-Spaanse grens.

24 October. Hitler en Pétain ontmoeten elkaar te Montoire, alwaar in beginsel tot samenwerking wordt besloten.

28 October. Italië valt Griekenland aan. Hitler en Mussolini ontmoeten elkaar te Florence.

1 November. De Italianen bereiken de rivier de Kalamas in Epirus.

5 November. Roosevelt voor de 3e maal in successie tot President gekozen.

8—10 November. Zware nederlagen der Italianen in het Pindesgebergte.

9 November. Chamberlain sterft.

10 November. De Engelsen heroveren Gallabat in de Soedan.

11 November. Engelse luchtaanval op de Italiaanse vloot in de haven van Tarente, waarbij 3 slagschepen en 2 kruisers zwaar worden beschadigd.

12—14 November. Molotov in Berlijn.

14 November. Luchtaanval op Coventry.

19 November. De Grieken drijven de Italianen over de Kalamas terug.

20 November. Hongarije sluit zich aan bij het Driemogendhedenpact.

21 November. De Grieken heroveren Koritza. België verklaart de oorlog aan Italië.

23 November. Roemenië sluit zich aan bij Driemogendhedenpact.

24 November. Slowakije sluit zich aan bij Driemogendhedenpact.

1 December. De Grieken nemen Pogradec in Albanië.

6 December. De Grieken nemen Santi Quaranta in Albanië. Maarschalk Badoglio als Italiaans opperbevelhebber vervangen door de generaal Ugo Cavallero.

8 December. De Grieken nemen Aggrocastro en Delvino in Albanië.

9 December. Engels offensief in de Westelijke Egyptische woestijn tegen de Italianen.

11 December. De Engelsen heroveren Sidi-Barani.

13 December. Duitse troepen in Roemenië.

17 December. De Engelsen nemen Sol-lum en Fort Capuzzo. Laval treedt af.

18 December. Hitler geeft bevel voor de voorbereidingen voor de aanval op Rusland (plan Barbarossa).

29 December. Zware Duitse luchtaanval op Londen.

1941.

5 Januari. De Engelsen nemen Bardia in Cyrenaïca.

6 Januari. President Roosevelt maakt in het Congres de „vier vrijheden” bekend.

10 Januari. De Grieken nemen Klisura. Handelsverdrag tussen Duitsland en Rusland.

19 Januari. De Engelsen heroveren Kasala in de Soedan.

22 Januari. De Australiërs nemen Tobroek.

23 Januari. De Engelsen nemen Biscia in Eritrea.

29 Januari. Generaal Metaxas, de Griekse premier sterft, hij wordt opgevolgd door Korizes. Britse troepen dringen Italiaans Somaliland binnen.

30 Januari. De Engelsen nemen Derna in Cyrenaïca.

1 Februari. De Engelsen nemen Agordat in Eritrea.

3 Februari. De Engelsen nemen Cyrene in Cyrenaïca.

6 Februari. De Australiërs nemen Bengazi.

8 Februari. Laval weer in de regering van Pétain opgenomen. De Engelsen nemen El Agheila op de grens van Tripolis.

9 Februari. Admiraal Darlan vice-premier.

10 Februari. Aanslag van Engelse parachutisten in Zuid-Italië.

12 Februari. Ontmoeting tussen Mussolini en Franco in Bordighera.

14 Februari. De Engelsen heroveren Kurmuk in de Soedan. De Engelsen nemen Kismayo in Italiaans Somaliland.

17 Februari. Turks-Bulgaars non-agressiepact.

25 Februari. De Engelsen nemen Moga-discio in Italiaans Somaliland.

1 Maart. Bulgarije sluit zich bij Duitsland aan. Vrije Franse troepen nemen Koefra in Tripolis.

2 Maart. Duitse troepen in Bulgarije.

9 Maart. Groot Italiaans offensief in Albanië.

10 Maart. De Engelsen nemen Daggabur in Abessinië.

11 Maart. Leen- en Pachtwet door President Roosevelt getekend.

16 Maart. De Engelsen heroveren Berbera in Brits Somaliland. Het Italiaanse offensief in Albanië volledig afgeslagen.

17 Maart. De Engelsen nemen Jijiga in Abessinië.

20 Maart. De Engelsen heroveren Hargeisa in Brits Somaliland.

21 Maart. De Engelsen nemen Jarabub in Cyrenaïca.

23 Maart. De Engelsen nemen Vegelli in Abessinië.

24 Maart. De Engelsen nemen de Mardapas in Abessinië (west van Jijiga). Brits Somaliland in zijn geheel heroverd. De -Duits-Italianen heroveren El Agheila op de grens van Tripolis en Cyrenaïca.

25 Maart. Joegoslavië tekent het Driemogendhedenpact.

27 Maart. Staatsgreep in Joegoslavië. Koning Peter neemt zelf de regering van prins regent Paul over. Generaal Simovitch eerste minister. De Engelsen nemen Keren in Eritrea. De Engelsen nemen Harrar in Abessinië.

28 Maart. Zeeslag bij Kaap Matapan. 4 Italiaanse kruisers in de grond geboord.

29 Maart. De Engelsen nemen Dire-dawa in Abessinië.

30 Maart. Duits-Italiaans tegenoffensief in Cyrenaïca.

1 April. De Engelsen nemen Asmara in Eritrea.

2 April. De Duits-Italianen heroveren Mersa Brega in Cyrenaïca.

3 April. De Duits-Italianen heroveren Bengazi in Cyrenaïca. Staatsgreep van de pro Duitse Rashid Ali al Gaglani in Irak.

5 April. De Engelsen nemen Addis-Abeba in Abessinië. Vriendschaps- en non-agressie verdrag tussen Joegoslavië en de Sovjet-Unie.

6 April. De Duitsers vallen Joegoslavië en Griekenland binnen. Belgrado hevig gebombardeerd door de Luftwaffe. Engelse troepen in Griekenland. Italianen en Bulgaren vallen eveneens Joegoslavië aan.

7 April. De Duits-Italianen heroveren Derna in Cyrenaïca.

8 April. De Engelsen nemen Massawa in Eritrea. De Duitsers nemen Saloniki.

10 April. De Duitsers nemen Monastir en Jannitsa. De Hongaren vallen Joegoslavië aan.

13 April. De Duitsers nemen Belgrado. Tobroek door de Duits-Italianen ingesloten. De Duits-Italianen heroveren Bardia. Neutraliteitspact tussen Japan en de Sovjet-Unie.

17 April. Het leger van Joegoslavië capituleert.

18 April. Korizis, de Griekse premier pleegt zelfmoord.

20 April. De Griekse troepen in Epirus en Macedonië capituleren. De Engelsen in Griekenland trekken terug op de Thermopylaeas.

22 April. Evacuatie van Britse troepen uit Griekenland begint.

26 April. Duitse parachutisten nemen Corinthe en sluiten de landengte af. De Engelsen nemen Dessie in Abessinië.

(Wordt vervolgd)

Uit de Buitenlandse Vakpers

De Belgische defensie-inspanning.

Sinds België zich bij de NATO heeft aangesloten zijn er aanzienlijke vorderingen gemaakt op het gebied der defensie. Met handhaving van een gezonde economische en sociale politiek beschikt men nu over drie actieve divisies — waarvan één pantserdivisie — en twee reserve-divisies, voorts een luchtmacht van ± 450 toestellen en een vloot van 15 eenheden. Behalve deze strijdkrachten, die dus ter beschikking van de Nato strijdkrachten staan, beschikt België ook nog over strijdkrachten voor de territoriale verdediging, voor de verdediging van het eigen achterland (Forces d'interieur F.D.I.), teneinde de verbindingslijnen en de belangrijke centra te beschermen.

De sterkte van deze troepen is:

1 Divisie, waarvan de kernen reeds nu aanwezig zijn;

30 bataljons om de vitale punten te beschermen, waarvan 10 aanwezig en 20 mobilisabel;

een algemene reserve van 20 bataljons.

De luchtdoelartillerie voor de bescherming van het eigen land (de Garde territoriale anti-aérienne F.D.I.) omvat 2.000 stukken geschut en 40.000 man.

Redactioneel artikel.

L'ARMÉE, LA NATION, Juli 1953.

B. K.

De rol van de Sovjetpartisanen in de Russisch-Duitse veldtocht.

De rol der Russische partisanen in de tweede wereldoorlog is van een dergelijke omvang en draagwijdte geweest, dat wij ons daarvan met onze Westerse opvattingen geen idee kunnen vormen. Door hun toedoen werden hele Duitse legers vernietigd of geïmmobiliseerd. De grote bijzonderheid bij dit alles was, **dat de Sovjet-legerleiding de bevolking reeds in vreedstijd op de guerillastrijd had voorbereid.** Deze voorbereiding was des te gemakkelijker, omdat het Russische volk er aan gewend is om zware offers te brengen en deze met een soort fatalisme te dragen. Bovendien is het voeren van de guerilla een traditioneel Russische wijze van oorlogvoeren.

De voorbereiding van de partisanenstrijd in tijd van vrede werd met een ware hartstocht gevoerd. De guerillastrijdkrachten stonden onder bevel van een afzonderlijk algemeen hoofdkwartier, dat rechtstreeks onder de N.K.V.D. (de geheime politie) stond. Stalin zelf

was opperbevelhebber dezer strijdkrachten. Chef van de generale staf was de generaal Pomarenko, wiens staf op het zelfde niveau stond als de generale staf van het leger en het centraal comité van de communistische partij. Die partij vormde welhaast vanzelfsprekend de kern van de gehele organisatie. De leiding der strategische operaties lag in handen der Regionale staven, de tactische leiding lag bij de staven der operatiegroepen. Deze bestonden uit een niet vastgesteld aantal brigades. De brigade was de kerneenheid der partisanenstrijdkrachten. Deze brigade bestond uit een aantal secties, het geheel onder leiding van legerofficieren, die de brigades speciaal trainden in het voeren van de guerilla. De sectie was 15 tot 50 man sterk en kreeg een actiezone van 200—300 km². De opdrachten bestonden er in dorpen, opslagplaatsen, colonnes, bruggen, vliegvelden enz. aan te vallen en z.m. te vernietigen. In elke brigade bevond zich een politieke commissaris, de Politruk, die verantwoordelijk was voor de tucht, zowel op politiek als op militair gebied. Hij beschikte over leven en dood van de partisanen van zijn brigade.

De opleiding der partisanen was op eenvoudige leest geschoeid. De zeer harde „handleiding der partisanen” geeft de volgende hoofdpunten aan:

1. Win altijd zo nauwkeurig mogelijke inlichtingen in alvorens iets te ondernemen. Stel nauwkeurig vast hoe het doel bewaakt wordt, waar de schildwachten staan, waar de officieren verblijven, waar de mitrailleurs staan opgesteld. Kies uw naderingswegen goed. Gebruik bossen en bedekt terrein.

2. Elk plan moet eenvoudig zijn. Iedere partisaan moet daarin precies weten wat hij te doen heeft.

3. Een aanval moet altijd verrassend zijn, er moet paniek worden verwekt. De officieren moeten het eerst buiten gevecht worden gesteld.

4. Plaatselijke bewoners moeten altijd worden ingeschakeld. Zij kennen het terrein het beste.

5. Voer de aanval bij voorkeur uit één uur voor zonsopkomst.

6. Telefoonverbindingen moeten altijd en overal worden doorgekapt. Dit verhoogt de kans op paniek.

7. Uw beste wapen is de handgranaat.

8. Biedt de vijand nooit gelegenheid

om gebruik te maken van zijn wapens, laat hem geen seconde respijt.

In het begin van de Duitse aanval op Rusland hadden de Duitsers vrijwel geen last van partizanen. Integendeel, de Duitsers werden over het algemeen als bevrijders ontvangen. Maar toen bleek, dat de Nazi's de Russische bevolking als slaven behandelde, veranderde dat. De rasenhoogmoedswaanzin der Nazi's dreef de Russen terug in de armen van Stalin, die daar een zeer handig gebruik van maakte door te speculeren op de nationale gevoelens van de altijd vaderlandslievende Rus. De „Internationale" verviel als volkslied. Er kwam een speciaal eigen Russisch volkslied. De „Comintern" werd opgeheven, tal van communistische maatregelen werden verzacht of opgeheven. En toen na de slag om Moskou bovendien bleek, dat Moskou het hield, kwam de partisanenstrijd op gang. De grootste actie vond plaats op 20 Juni 1944 aan de vooravond van het grote Russische zomeroffensief 1944. In de nacht voorafgaande aan deze stormloop voerden de partizanen achter het Duitse front meer dan 10.000 grotere en kleinere aanvallen uit, waardoor het Duitse front volkomen geïsoleerd werd en de reserves verlamd. De partizanenactie eiste een steeds groter wordend aantal troepen op voor beveiliging en bestrijding, waardoor deze permanent aan de operaties aan het front werden onttrokken. Zo werd de partisanenstrijd een tweesnijdend zwaard.

CEES: *Sovjet Partizanen.*

HET LEGER DE NATIE, Oct. 1953. B. K.

Dat was Napoleon.

Napoleon: wereldfiguur, krijgsheld, ongeëvenaard genie, beschermer van handel, nijverheid en kunsten, opbouwer van een nieuw recht, overwinnaar van 64 veldslagen. Zeer velen zien de Franse keizer inderdaad zo. Maar de historicus Savant, die een waarlijk ontzagwekkende studie over Napoleon heeft gemaakt, stelt hem heel anders voor, namelijk als avonturier, geldafperser, intrigant, vrouwenloper, onhandig politicus en diplomaat, een gewetenloze oorlogmaker, die zich enkel laat leiden door zijn heerszucht. Het enige wat blijft is zijn militair instinct, met zijn militaire kennis. Waar zou hij trouwens al die legendarische hoedanigheden en kundigheden verworven hebben? Bijzonder knap was hij niet in zijn jeugd en eenmaal officier, had hij niet veel tijd om ernstig te zijn, want vrouwen spelen een hoofdrol in zijn leven. Ook de onovertroffen werklust behoort tot het rijk der

fantasie. Hij verlaat gedurende maanden zijn regiment. Is hij in dienst, dan verdoet hij veel tijd met slapen, baden en andere genoegens. Maar hij is een „durver". Hij deinst voor niets terug. De leuze „het doel heiligt de middelen, alleen de uitslag telt", weet hij zich snel eigen te maken. Hij intrigeert, compromitteert, zoekt aansluiting bij invloedrijken, maakt gebruik van de gunstige omstandigheden welke een onstandvastige regering hem biedt... en komt er. Hij weet munt te slaan uit de verdorven zeden van de regerende personen uit de laat revolutionnaire periode. Door omkoperij en bedreiging weet hij het Directoire ten val te brengen. Daarna volgt het Consulaat, waarin hij alle macht tot zich trekt. „J'aime le pouvoir, moi". De moord op de hertog van Enghien is de bloedige proloog tot zijn keizerskroning.

De eerste passie van Napoleon was de oorlog, de tweede zijn onbedaarlijke zucht naar macht. De macht die hij had, was alleen te danken aan militaire overwinningen. Zich bewust, dat zijn macht alleen gehandhaafd kon worden door overwinningen, moesten er dus oorlogen worden gevoerd. Voor zijn oneindige reeks veldslagen was geen andere reden. De keizer wilde deze overwinningen, omdat ze hem roem, geld en macht bezorgden. Dat Frankrijk leegbloedde, was van geen belang. Wat gaf hij er om, dat zijn minister van Buitenlandse Zaken, Talleyrand, geheime documenten aan de Engelsen verkocht uit winstbejag. Hoewel Napoleon het wist, liet hij hem zijn gang gaan, want hij had Talleyrand nodig om aan de macht te blijven. Hij bezat de geest van een herenboer. „J'aime la France comme un propriétaire". Voortdurend poogde hij zijn eigen inkomsten te verhogen. De manier waarop dat gebeurde was van weinig belang. Zelf zei hij, dat niets daarvoor beter was dan een oorlog. In 1813 bedroeg zijn persoonlijk fortuin 450 millioen francs in goud en 400 millioen francs in bankbiljetten, allemaal netjes opgestapeld in kelders, zoals een vrek zijn renteloos kapitaal bevaart.

Wat bekend staat onder de naam van Code Napoleon is het werk van een commissie van rechtsgeleerden, die alles moest codificeren wat sinds de Revolutie gemaakt was. Napoleon heeft daaraan niets gedaan, zelfs de richtlijnen kwamen niet uit 's keizers geest. Omgeven door het aureool van roem, waande hij zich onfeilbaar. Hij wilde geen raad aannemen en duldde geen medezeggenschap van anderen. Verdraagzaamheid kende hij niet, vrienden had hij niet. Hij bezat

alle slechte eigenschappen, die kenmerkend zijn voor dictatoren. In feite was zijn macht slechts een fictieve macht, want zodra zijn militair instinct hem in de steek liet en er enkele tegenslagen volgden, wankelde zijn troon. Trouwens in het binnenland heeft hij twee machten nooit kunnen bedwingen. Talleyrand, zijn minister van Buitenlandse Zaken en Fouché, het hoofd van de politie.

En inmiddels had hij heel Europa geëist en Frankrijk uitgeput. In dergelijke omstandigheden klinkt het refrein van zijn militaire kunst zeer vals. Of was het kunst om een leger van ruim 500.000 in Rusland op te offeren zonder enig resultaat? Het was deze catastofe, die hem een ogenblik tot betere inzichten bracht. Niet uit menselijkheid, maar omdat er moeilijkheden in het binnenland dreigden. „Het wordt tijd te denken aan Frankrijk, er zijn departementen waar nog van alles te doen is”. Maar het bleef bij woorden, want nieuwe lichtingen moesten worden opgeroepen om zijn legers weer op de been te brengen, voor de weerwraak. Het belang van Frankrijk werd ter zijde geschoven. Toen Napoleon schreef: „il faut que le peuple français me souffre avec mes défauts”, had hij juist gezien. Jammer voor het Franse volk had Napoleon veel gebreken en weinig kwaliteiten. En deze laatste gebruikte hij nog alleen om aan zijn persoonlijke macht luister bij te zetten. Aldus bleef er voor Frankrijk niet veel meer over dan armoede, ellende en oorlog.

Sommigen willen hem laten doorgaan voor de grondlegger van de Europese gedachte. Ook dit moet verworpen worden. Hij was zeker niet de eerste, die gepoogd heeft om het oude vasteland van Europa onder één gezag te brengen door middel van geweld en onderdrukking. Dit zou men eerder het streven naar heerschappij over Europa kunnen noemen, dan het voorstaan van de Europese gedachte. Anderen willen zijn talrijke veldslagen hieruit verklaren, dat ze moesten dienen om de gedachten der Revolutie in andere landen ingang te doen vinden. Ook dat is slechts de schijn willen redden, want over de leuze „Liberté, Egalité, Fraternité” werd niet veel gesproken onder het bewind van Napoleon.

Van de wereldhistorische figuur Napoleon, in de wazigheid van de legende uitgroeid tot een held, een reuzenfiguur, een genie, laat Savant niet veel over. Hij stelt de onverbloemde werkelijkheid zoals deze is, die de Napoleon-vereerders ruw en rauw voorkomt, ja soms onaan-

nemelijk, na een eeuw van verheerlijking en duizenden bladzijden druks. „Dat was Napoleon”!

Tel fut Napoleon. Redactioneel artikel. HET LEGER DE NATIE, Nov. '53. B. K.

Moeten wij in vrees leven?

De volkeren van de vrije wereld leven in vrees. De kinderen wordt geleerd zich bij luchtalarm snel te dekken, de ouderen beoefenen het vluchten naar schuilruimten. Overal is er een gevoel van zenuwachtigheid, men meent te leven in een periode van stilte, die de storm voorafgaat. Bovendien bestaat er vrees voor de aanval van binnenuit, de ondermijning. Maar, vraagt schrijver zich af, wat is er nu reëel aan die bedreiging. Als wij de wereldbol bezien, dan zijn wij spoedig onder de indruk van de enorme landmassa's, die onder Sovjet Russische invloed staan. Van die massa moet een grote kracht uitgaan. De volksmassa's verbinden daar de begrippen „stoomwals” en „klauwende beer” aan. De wetenschapsmensen bouwen er theorieën op, zoals de geopoliticus Halforo J. Mackinder, een Brit. In zijn theorie zegt hij:

1. Wie Oost-Europa beheerst, beheerst het „Hartland”, waaronder Mackinder Oost-Europa en West-Azië verstaat;
2. Wie het Hartland beheerst, beheerst het wereldeiland, waaronder Mackinder het Aziatisch-Europees-Afrikaans landmassief verstaat;
3. Wie het wereldeiland beheerst, beheerst de wereld.

Deze merkwaardige stelling wordt heden ten dage door vele wetenschapsmensen aanvaard. Maar de juistheid van de theorie is nooit bevestigd. De Duitse generaal Haushofer was een fel aanhanger van deze theorie, hij was ook een der voornaamste makers van Hitlers strategische blunders.

Rusland beheerst reeds meer dan 200 jaar het hartland en leed in die tijd zeer zware nederlagen. In 1904-1905 tegen de Japanners en in 1914-1918 tegen de Duitsers. In 1812 redde de landmassa het toenmalige Rusland. De landmassa is echter zeer zeker niet onaantastbaar. Zoals 1905 en 1918 hebben bewezen. En de moderne middelen zijn voor afstanden en massa's veel minder gevoelig. Vele mensen laten zich door het geheimzinnige Aziatische achterland intimideren. Er is in dat achterland niets geheimzinnigs. Er worden daar geen wonderen gewrocht. Het enige waar het Westen voor heeft te zorgen is, dat het machtig wordt en een ongebroken geest houdt. Want de strijdmethoden der Sovjets bestaan in

het breken van de geest om daarna te kunnen toeslaan zonder het risico van een lange oorlog. De macht en de ongebroke geest zullen de vrije mens het gevoel van zelfvertrouwen teruggeven, dat de vrees voor het grote Europees-Aziatische landmassief zal doen verdwijnen. Dan zullen de profeten, die nu dood en verdoemenis gebruiken als middel tot intimidatie, vanzelf het zwijgen worden opgelegd.

Kap. t. Zee H. Miller: *Must we live in fear?*

MILITARY REVIEW, Dec. 1953. B. K.

Militaire luchtransport dienst.

De Military Air Transport Service — MATS — werd op 1 Juni 1948 opgericht. Thans vliegt MATS op 26 landen en heeft een wereldomvattend net van luchtlijnen ter verzekering van het behoud en instandhouding der strategische bases. Mats was 24 dagen oud toen het zijn vuurproef onderging met de luchtbrug naar Berlijn. Gedurende 15 maanden werden 2.300.000 ton goederen naar de ingesloten stad gevlogen. Op 25 Juni '50 werd Mats weer voor een nieuwe vuurproef gesteld door het uitbreken van het Koreaanse conflict. Van 1 Juni 1948 tot 1 Juni 1953 vervoerde Mats 1.650.000 militairen, 240.000 patiënten en vele miljoenen tonnen goederen. Mats onderhoud ook volledig de dienst met de basis Thule op Noord-Groenland. Door middel van Mats zijn de Verenigde Staten in staat om in de kortst mogelijke tijd personeel en materieel naar die delen van de wereld te voeren waar het nodig is in de juiste hoeveelheden, zodat Mats een bijzonder belangrijke strategische dienst is.

Red. artikel: *Military Air Transport Service.*

MILITARY REVIEW, Dec. 1953. B. K.

Het moderne drama van de verdediging.

Er zijn woorden die doden. Schrijver acht het woord „verdediging” een dergelijk woord, in het bijzonder als het een algemene principiële houding aangeeft. De term landsverdediging werd oorspronkelijk ingevoerd uit politieke overwegingen, als een verkiezingsmanoeuvre, om blijk te geven van een volledig vredelievende mentaliteit. Maar deze wijze van optreden heeft de naties, die intussen op oorlog aanstuurden, er nooit van weerhouden, hun naburen toch als oorlogsophitsers te betitelen. Zeer velen van de grote massa, laten zich echter door deze terminologie vangen. Schrijver constateert, dat zulks in grote mate bij het Franse volk het geval is. Dat is volgens hem de grond van het Franse psychologische drama. Deze opvatting leidt tot

een statisch geheel, waarbij men genoeg neemt met te behouden wat men heeft. Daardoor gaat het vertrouwen en het geloof in zich zelf en in de toekomst verloren. De volgende fase is het verval en komt men op het hellende vlak, dat naar de ondergang voert. Op geen enkel gebied kan de „verdediging” een opbouwend ideaal zijn, dat de geestdrift opwekt. De verdediging leidt onverbiddeijk tot de Maginot-mentaliteit, die zijn funeste uitwerking in 1940 op zo overtuigende wijze heeft bewezen. De Franse militaire geest en doctrines werden er door gedood.

Schrijver geeft zijn oplossing voor dit drama. Gaat men tot bewapening over — en dat doet de Westerse wereld — dan moet dat gebeuren met de vaste wil en overtuiging om in elk geval de overwinning te behalen door ingeval van een vijandelijke agressie, onmiddellijk tot de tegenaanval over te gaan en het initiatief in de kortst mogelijke tijd te hernemen. Daardoor verhoogt men eenszins het risico van een conflict, daar een dergelijke vastberadenheid zeer zeker een mogelijke agressie tot nadenken zal stemmen. Zo is bv. de wetenschap, dat bij elke agressie op Europa een offensief van de Amerikaanse strategische luchtmacht zou doen losbarsten zeer zeker een vredesfactor.

Schrijver haalt het beroemde voorbeeld van Foch aan in de Marne-slag (6-10 September 1914), toen Joffre aan Foch vroeg hoe de situatie was. Foch antwoordde: „mijn centrum is ingedrukt, mijn linker-vleugel wijkt, ik val aan”. Dat was de mentaliteit, die het „wonder van de Marne” tot stand bracht. Deze geest was in 1940 volmaakt zoek. Het meest elementaire recht op wettige zelfverdediging (verdediging in de sterkst denkbare offensieve zin) moet er op gericht zijn om actieve strijders te maken. Geen succes is mogelijk zonder een vurige offensieve geest, juist vooral wanneer de omstandigheden een leger verplichten tijdelijk in het strategisch defensief te gaan. In een dergelijk geval is het de dwingende plicht van alle aanvoerders alles in het werk te stellen om de vijand voortdurend te bedreigen en in onzekerheid te houden. De vijand moet voelen, dat hij tegenover moedige en actieve tegenstanders staat, die vastbesloten zijn hem onophoudelijk slagen toe te brengen en wier inzicht, sluwheid en activiteit hij vreest. Dat is de basis voor de overwinning.

Admiraal Lepotier: *Les drames modernes de la défense.*

REVUE DOC. MIL., Dec. 1953. B. K.

Leert eigen en vijandelijke vliegtuigen identificeren.

Voor tien jaar gebruikten de leer-methodes voor identificatie van vliegtuigen het codewoord „WEFT” (Wing - vleugels; Engines - motoren; Fuselage - romp; Tail - staart). Toen was dit woord nuttig om de leerlingen al de onderdelen van het silhouet van een vliegtuig te doen herinneren. In onze dagen voldoet dit hulpmiddel niet meer. De grote snelheden sluiten het gebruik van „Weft” uit. De waarnemer moet in staat zijn dadelijk het vliegtuig in zijn geheel te herkennen. Schrijver geeft vervolgens op interessante wijze een methode aan, waarop men niet alleen de leerlingen boeit, maar ook de basiskennis grondig bijbrengt. Zelfwerkzaamheid is daarbij zeer belangrijk, terwijl herhaalde controles de activiteit levendig moeten houden.

Bij de uiteenzetting over een bepaald vliegtuig, raadt schrijver de volgende methode aan:

a. Inleiding (drie minuten). Enkele interessante feiten over de bouw en de prestaties van het toestel, om de belangstelling te wekken;

b. Studie van het silhouet (acht minuten). De onder verschillende hoeken waargenomen silhouet wordt in al haar details bestudeerd met de grootst mogelijke medewerking van de klas.

c. Gebruik van het projectie-apparaat (vier minuten). Een kortstondige fotostudie, die het vliegtuig toont zoals het is, onder alle mogelijke hoeken, om de invloed van het perspectief te doen uitkomen.

d. Herkenningstekens (viif minuten). De naam van het te behandelen vliegtuig moet overal zeer duidelijk bij worden vermeld. De redactie tekent bij het artikel aan, dat men niet enkel met het technische resultaat rekening moet houden, maar tevens met het morele aspect, zowel voor de troepen te land als voor de vliegers. Deze laatsten zullen spontaan de laagvliegende vijandelijke vliegtuigen aanvallen en achtervolgen, als zij niet bevreesd behoeven te zijn voor het eigen vuur.

Kapt. Yarborough en Logan: Leert eigen en vijandelijke vliegtuigen identificeren.

TIJDSCHR. MIL. DOC., Dec. 1953. B. K.

De lessen van Monte Bello.

De lessen, die uit de eerste Britse atoomproefneming te Monte Bello voortvloeien, hebben verschillende belangrijke conclusies waartoe men op theoretische gronden was gekomen, praktisch beves-

tigd. Twee belangrijke conclusies worden reeds door de Britse troepen bij hun training toegepast.

1. Het gevaarlijkste atoomwapen — om zijn gevolgen en de moeilijkheden der bestrijding — is het geleide atoomprojectiel, dat in of boven het water ontploft. De door de ontploffing teweeggebrachte waterkolom is zeer radioactief. De besmette waterdeeltjes verspreiden hun radioactieve werking uit over alles waarop ze neervallen. Die radioactiviteit heeft bovendien een zeer permanente werking. Vandaag nog zijn de wrakken der schepen bij Bikini, waar in 1946 de grote atoomproeven werden genomen, nog steeds radioactief. Dit is ook het geval met het strand van Monte Bello.

Havens worden daardoor bijzonder kwetsbaar en een amphibische operatie op grote schaal, zoals de invasie in Normandië, zou een zeer gewaagde onderneming worden, als de vijand de landingszones met atoomwapens zou aanvallen.

De strategische waarschuwing van deze proefneming is, dat een bevrijdingsveldtocht via een nieuwe invasie wel zeer moeilijk zou worden, waardoor de strategie der strijdkrachten van het Noord-atlantisch pact er beslist op gericht moet zijn om zich zeer beslist op het vastste land van Europa te handhaven. Reeds nu wordt de bedreiging tegen de Amerikaanse havens door de Amerikaanse regering zo ernstig opgevat, dat de schepen, die van achter het ijzeren gordijn komen, doorzocht worden vooraleer zij de Amerikaanse havens mogen binnenvaren. Gedurende de laatste twee jaar werden meer dan vijftienhonderd schepen doorzocht op eventuele atoomwapens. De Britse regering overweegt nu voorzorgsmaatregelen van de zelfde aard.

2. De atoomwapens, die op het slagveld zelve worden gebruikt, hebben niet zulk een grote invloed als eerst werd voorzien. Wanneer troepen en wapens goed zijn ingegraven, met zo mogelijk ook een horizontale dekking en men een doelmatige verspreiding in acht heeft genomen, zijn tactische lucht- of artillerie bombardementen met atoomwapens niet gevaarlijker dan hevige aanvallen met conventionele wapens. Met betrekkelijk eenvoudige voorzorgsmaatregelen bereikt men reeds een hoge graad van veiligheid tegen tactische atoomaanvallen. Op een afstand van ± 800 m van het „ground zeropoint” — de verticale projectie op de grond van het springpunt — zal een loopgraaf van 1.50—1.80 m diepte reeds een afdoende bescherming geven tegen de hitte, de luchtdruk en de gam-

mastralen. Het standaard gasmasker beschermt de troepen doeltreffend tegen de radioactieve stofwolk, die normaal bij een atoomontploffing optreedt.

Het terrein, waarboven een in de lucht ontplofte atoomgranaat of raket is ontploft, zal niet gevaarlijk radioactief worden. De troepen kunnen deze zone vrijwel onmiddellijk na de explosies betreden. De radioactiviteit is gevaarlijker wanneer de explosie vlak boven de grond plaats vindt, maar zelfs in dat geval is het gevaar nog niet ernstig. De radioactiviteit zal tanks noch kanonnen buiten gevecht stellen, tenzij zij door radioactief water of modder worden besmet.

Het Britse leger deelt het Amerikaanse standpunt, dat tactische atoomwapens van grotere waarde in de verdediging, dan in de aanval zullen zijn, want de aanvallers zullen de schuilplaatsen van hun voorbereidende opstellingen moeten verlaten en hun krachten moeten concentreren om het succes te verzekeren.

Het wordt ook algemeen erkend, dat de Russische en Chinese legers bijzonder kwetsbaar zullen zijn, omdat hun tactiek op massa-aanvallen berust. Door de nieuwe tactiek en strategie als gevolg van de inzet van atoomstrijdmiddelen, pogen de Britse en Amerikaanse staven een middel te vinden, dat de kwetsbaarheid der communistische massa's nog zal verhogen.

Chester Wilmot: De lessen van Monte Bello.

TIJDSCHR. MIL. DOC., Dec. 1953. B. K.

Maak het realistischer.

Oorlog is een ruw en hard bedrijf. Men doet de te trainen soldaten te kort, als men ze niet een zo grondig mogelijk idee van de werkelijkheid geeft. De training moet hard zijn. Het weer mag geen rol spelen. Maak bij elk oefenterrein een hoek waar elke groep kan zien en leren hoe een echt gevechtsveld er uit ziet en laat ze er in oefenen. Wrakstukken van tanks, kanonnen, materieel, slierten prikeldraad, granaattracters, nagemaakte lijken, in toppen van bomen laat men behoorlijke explosies ontstaan om artillerievuren na te bootsen, ook ladingen in de grond, laat bunkers bestormen na gebruik van vlammenwerpers, gebruik rook en gas, schakel boobytraps in waarbij geen gevaar is, maar wel schrik volgt. Maak het grimmig, want de strijd is grimmig. Laat gevangen genomen tegenstanders hun schouwen uittrekken en op blote voeten afvoeren. Ze zullen dan wel beter opletten en zich niet zo gauw ge-

vangen laten maken. Stel beloningen op het ontsnappen van krijgsgevangenen, bewakers zullen dan wel beter gaan opletten als ze te schande worden gemaakt. Span gewoon struikeldraad, zodat er bij een aanval werkelijk mensen vallen. Maak handgranaten van zakjes meel of kalk. Zij tonen hun treffers onmiddellijk. Gebruik uw verbeeldingskracht en vindingrijkheid. De opleiding zal er niet alleen meer afwisselend door worden, maar Uw manschappen zullen meer leren.

Ltn.-Col. R. Rigg: Make it look real.

COMBAT FORCES, Dec. 1953. B. K.

De Belgische verdedigingsinspanning.

Op het einde van de tweede wereldoorlog had België praktisch gesproken geen gewapende macht meer. België stond dus voor het zware probleem zijn militaire apparaat vrijwel van de grond af op te bouwen. In het kader van het Atlantisch pact had België de verbintenis aangegaan tegen Juli 1952 in de oprichting te voorzien van een landmacht van drie actieve divisies, waarvan één pantserdivisie, alsmede nog twee reserve-divisies. De luchtmacht moest tegen December 1952 ongeveer 500 vliegtuigen omvatten, terwijl de zeemacht ongeveer 15 eenheden zou tellen.

De Divisies van de landmacht moesten van het Amerikaanse type zijn, derhalve elk \pm 18.000 man sterk. De luchtmacht moest beschikken over escadrilles dag- en nachtjagers, verkenners en transportvliegtuigen. Een groot deel der luchtmacht moest tactische steun aan de grondstrijdkrachten kunnen geven.

De zeemacht zou convooien moeten kunnen begeleiden tussen Engeland en België, alsmede mijnen opruimen voor de kust en de toegang tot Belgische havens. (Merkwaardig, dat België met zijn toch zeer grote overzeese belangen — de Congo — en in tijd van oorlog ook even afhankelijk van de overzeese convooien als wij, zich niettemin bepaalt tot convooiëring op de Noordzee en mijnopruiming. Een kenmerkend verschil met de opvattingen ten deze in ons land B. K.).

Wat is van deze verplichtingen verwezenlijkt?

Men kan constateren, dat België het voorgenomen programma binnen de overeengekomen tijd ten uitvoer heeft gebracht.

De drie actieve Divisies zijn aanwezig; hun uitrusting is — behalve op radio- en radargebied — praktisch volledig. Nog enige kleine tankeenheden moeten worden opgericht. Het daarvoor benodigde materieel moet uit de Verenigde Staten

komen in het kader van het M.D.A.P. materieel. De drie actieve Divisies vormen samen het 1e Belgische legerkorps. De twee reserve Divisies namen deel aan oefeningen in Duitsland. Zij oefenden een maand.

De verwezenlijking van het programma der luchtsrijdkrachten onderging enige vertraging door een tekort aan vliegend personeel, dat nog in de Verenigde Staten in opleiding is, alsmede door enige vertraging in de aflevering van de Amerikaanse Thunderjet straaljagers.

Het aantal in opleiding zijnde piloten is meer dan 500. Het programma voor de zeemacht werd in 1952 volledig verwezenlijkt. Er wordt thans beschikt over 7 kustmijnenvegers, 1 begeleidingsvaartuig, 1 troepentransportschip en 1 flottielje riviersnelboten. Verder zijn nog in aanbouw 8 kustmijnenvegers en is een contract afgesloten voor de bouw van 16 riviermijnenvegers. De zeemacht heeft ook twee havenbewakingsbataljons en twee bataljons kustwacht dienst opgericht.

Sinds 1950 zijn de effectieven in een steeds stijgende lijn gegaan. Van de totale strijdkrachten kan men de volgende ontwikkeling constateren:

Juli 1950	72.560 man
Juli 1951	114.410 man
Juli 1952	134.500 man
December 1953	145.000 man

In deze cijfers zijn **niet** begrepen de effectieven van de Rijkswacht en het bij de landsverdediging werkzaam zijnde burgerpersoneel.

Ook de oorlogsterkten gingen geleidelijk aan omhoog. Deze waren in

1951	385.900 man
1952	428.000 man
1953	484.200 man

De effectieven van de ter beschikking van de N.A.T.O. staande Belgische troepen zijn derhalve reeds nu zeer belangrijk. Onderstaande tabel geeft een overzicht van het aantal dienstplichtigen, dat jaarlijks onder de wapenen wordt geroepen, met het totaal bevolkingscijfer.

Landen	Bevolking	Dienstpl. p. jaar	Per 1000
Griekenland	7.960.000	50.000	6,2
België	8.653.000	47.790	5,5
Frankrijk	41.350.000	225.000	5,4
Turkije	18.790.000	100.000	5,3
Nederland	10.114.000	51.200	5
Ver. Staten	155.000.000	894.000	3,5
Engeland	50.618.000	174.000	3,4
Italië	46.272.000	±150.000	3,2
Denemarken	4.271.000	13.000	3

De vorming van officieren en onder-officieren is met grote kracht ter hand genomen, hetgeen blijkt uit onderstaand overzicht.

	1950	1953
Landmacht	10.700	28.500
Luchtmacht	2.350	5.520
Zeemacht	350	950

Het aantal beroepskorporaals en soldaten voor alle strijdkrachten steeg van 15.600 in 1950 tot 33.200 in 1953.

Naast deze strijdkrachten, die in het kader van het Atlantisch pact werden opgericht, beschikt België ook nog over **Binnenlandse strijdkrachten**, die de opdracht hebben de veiligheid te verzekeren van de verbindingslijnen en de strategische punten in het achterland. Alhoewel onder Belgisch bevel blijvend, vervullen deze strijdkrachten in oorlogstijd een opdracht, die — gezien de militair aardrijkskundige ligging van België — anders door N.A.T.O. strijdkrachten vervuld zouden moeten worden.

De binnenlandse strijdkrachten op voet van oorlog omvatten:

— een infanterie Divisie. De kernen van de eenheden waaruit deze Divisie is samengesteld zijn reeds in vreedstijd aanwezig.

— 30 bewakingsbataljons, voor de bewaking van belangrijke punten. Hiervan zijn er reeds 25 mobilisabel. De resterende vijf worden in de loop van dit jaar opgericht.

— een algemene reserve ter sterkte van ongeveer 20 bataljons.

De luchtverdediging van het Belgische grondgebied wordt naast de luchtsrijdkrachten toevertrouwd aan de Territoriale Luchtwacht (T.L.W.). Deze bestaat uit een „luchtuitkijkbataljon” en een veertigtal afdelingen luchtdoelartillerie (lichte en zware). De T.L.W. kan over ongeveer 2000 stukken geschut met ongeveer 40.000 man bedieningspersoneel beschikken. Op 1 Augustus 1953 was het T.L.W. programma voor 75 % verwezenlijkt.

Tot in 1950 waren de Belgische troepen uitgerust met materiaal, afkomstig uit de laatste wereldoorlog. Geleidelijk aan werd dit vervangen door nieuw en beter materieel. Dit kon geschieden door de volgende bijdragen:

1. De toezending van het materieel voor een volledige Divisie door Canada.

2. De productie door de Belgische industrie van lichte wapens, waarmee alle troepen konden worden uitgerust alsmede van 7500 jeeps, 5000 aanhangwagens, 3750 vrachtauto's, artillerietrekkers en kipwagens.

3. De productie van electronisch ma-

terieleel door de nieuw opgerichte elektronische industrie, die van wal kon steken dank zij een defensieorder van 1.200.000.000 francs. Het eerste materieel werd in April 1953 afgeleverd.

4. De regelmatige aankomst van het door de Verenigde Staten toegezegde materieel.

5. De levering van radiomaterieel, reserve-onderdelen voor voertuigen en vliegtuigen, voertuigen en zware trekkers door Frankrijk en Engeland in het kader van de Europese Betalingsunie door België in deze landen geplaatste orders. Deze herstellingen beliepen 2.500.000.000 francs.

Het aantal vliegbases werd verdubbeld. Dit was ook het geval met de legeringsruimte, de magazijnruimte, de werkplaatsen en munitiedepots. De benzinedepots werden verzesvoudigd.

Naast de personele en materiële problemen, werden de sociale problemen niet over het hoofd gezien. Er werd een programma voor „culturele en beroepsopvoeding voor de miliciens” uitgewerkt. Het doel daarvan is, het peil der algemene ontwikkeling op te voeren, vakken-nis te verbeteren, dan wel geheel nieuw bij te brengen. In 1953 hebben 73.000 miliciens de lessen voor beroepsopvoeding gevolgd op een totaal van 84.000. (Wij mogen onze Zuiderburen complimenteren met hun enorme prestatie, waarmee de vrijheid en de vrede in hoge mate zijn gediend. B. K.).

De Belgische verdedigingsinspanning, redactioneel artikel.

HET LEGER, DE NATIE, Jan. '54. B. K.

Europese Defensie Gemeenschap.

Schrijver geeft een zeer duidelijk overzicht van het ontstaan der internationale samenwerking na de oorlog en zet vervolgens de organisatie van de E.D.G. en de militaire bepalingen welke daar aan ten grondslag liggen, uiteen. Voorts een overzicht van de strijdkrachten te land, ter zee en in de lucht van de E.D.G.-landen, B. K.

R. Tachelet.

HET LEGER, DE NATIE, Jan. '54. B. K.

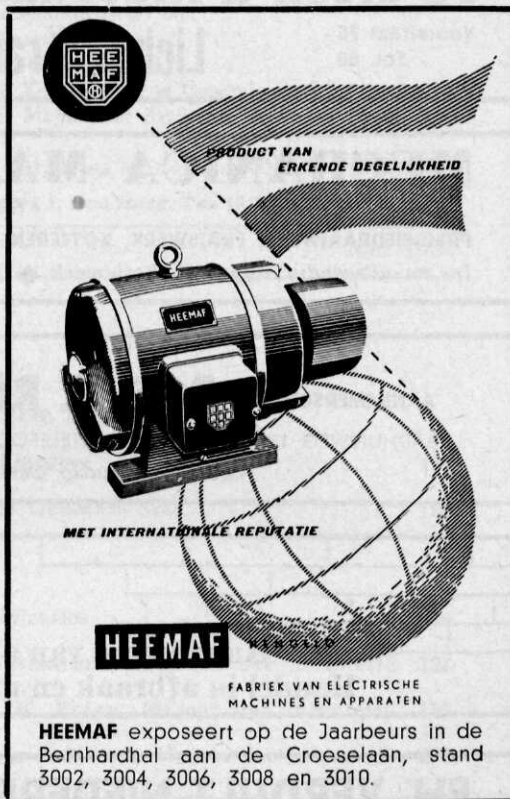
Een jaar op zoek naar de voortvluchtige vrede.

Een historisch overzicht van de belangrijkste politieke en strategische gebeurtenissen in 1953, waarbij de conferentie op de Bermuda-eilanden, de dood van Stalin, Korea, de militaire inspanning van de vrije wereld, Oostenrijk,

Triëst, de Balkan, Egypte en de Soedan, de gebeurtenissen in Iran, Indo China, Frankrijk en zijn Afrikaanse moeilijkheden en de koude oorlog als een kaleidoscoop nogmaals aan ons geestesoog voorbij gaan. (Een uitstekend, kort en zakelijk overzicht. B. K.).

V. van Vres.

HET LEGER, DE NATIE, Jan. '54. B. K.

PRODUCT VAN ERKENDE DEGELIJKHEID

HEEMAF

FABRIEK VAN ELECTRISCHE MACHINES EN APPARATEN

HEEMAF exposeert op de Jaarbeurs in de Bernhardhal aan de Croeselaan, stand 3002, 3004, 3006, 3008 en 3010.

ODINK & KOENDERINK N.V.

HAAKSBERGEN

FABRIEK VAN

Schakelmateriaal

in normale en
ontploffingsvrije uitvoering